

*Sygn. akt II AKa 185/16*

## WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

*Dnia 28 grudnia 2016r.*

*Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:*

*Przewodniczący: SSA – Marek Czecharowski*

*Sędziowie: SA – Ewa Gregajtys*

*SA – Adam Wrzosek (spr.)*

*Protokolant: – st. sekr. sąd. Marzena Brzozowska*

*przy udziale Prokuratora Jacka Pergałowskiego*

*po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2016 r.*

*sprawy:*

*1. M. M. (1), syna J. i J. z domu P., urodz. (...) w W.*

*oskarżonego z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91§1 kk, z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91§1 kk, z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,*

*2. T. K., syna T. i M. z domu C., urodz. (...) w S.*

*oskarżonego z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91§1 kk,*

*3. A. W., syna L. i M. z domu T., urodz. (...) w Ł.*

*oskarżonego z art. 258§2kk, z art. 280§2kk w zw. z art. 65§1kk w zw. z art. 64§1kk i art. 13§1kk w zw. z art. 280§2kk w zw. z art. 65§1kk w zw. z art. 64§1kk w zw. z art. 91§1kk, z art. 13§1 kk w zw. z art. 280§1kk w zw. z art. 65§1kk w zw. z art. 64§1kk. w zw. z art. 91§1 kk, z art. 263 § 2 k.k.,*

*4. A. K., syna J. i W. z domu P., urodz. (...) w W.*

*oskarżonego z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91§1 kk, z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91§1 kk,*

*na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych*

*od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie*

*z dnia 20 marca 2015 r. sygn. akt XII K 268/12*

*I. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:*

*1. w odniesieniu do oskarżonego M. M. (1) ustala, że podstawę prawną skazania za czyny z pkt 6, z pkt 7, z pkt 8 i z pkt 9 oraz za czyny wchodzące w skład ciągów przestępstw opisanych w pkt 4 i w pkt 5 oraz podstawę prawną wymiaru kar orzeczonych za powyższe czyny i ciągi przestępstw stanowi*

**art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 kwietnia 2004 r. i podstawę prawną skazania za czyny wymienione w powyższych punktach uzupełnia o art. 4 § 1 k.k.;**

**2. w odniesieniu do oskarżonego A. W.:**

**a) podstawę prawną skazania za czyn przypisany w pkt 12 uzupełnia o art. 4 § 1 k.k.,**

**b) ustala, że czyn przypisany w pkt 14 został popełniony w początkowych miesiącach 2001 r.,**

**c) ustala, że podstawę prawną skazania za czyny wchodzące w skład ciągu przestępstw opisanego w pkt 13 oraz za czyn przypisany w pkt 14, a także podstawę prawną wymiaru orzeczonych kar stanowi art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 kwietnia 2004 r. i podstawę prawną skazania za czyny wymienione w powyższych punktach uzupełnia o art. 4 § 1 k.k.,**

**d) ustala, że broń palną, o której mowa w czynie przypisanym w pkt 15 posiadał on co najmniej od 18 października 2000 r.;**

**3. w odniesieniu do oskarżonego T. K. ustala, że podstawę prawną skazania za czyny wchodzące w skład ciągu przestępstw opisanego w pkt 11 oraz podstawę prawną wymiaru orzeczonej kary stanowi art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 kwietnia 2004 r. i podstawę prawną skazania za czyny wymienione w powyższym punkcie uzupełnia o art. 4 § 1 k.k.;**

**4. w odniesieniu do oskarżonego A. K. ustala, że podstawę prawną skazania za czyn z pkt 18 oraz za czyny wchodzące w skład ciągów przestępstw opisanych w pkt 17 i w pkt 19 oraz podstawę prawną wymiaru orzeczonych kar stanowi art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 kwietnia 2004 r. i podstawę prawną skazania za czyny wymienione w powyższych punktach uzupełnia o art. 4 § 1 k.k.;**

**II. utrzymuje tenże wyrok w mocy w pozostałej zaskarżonej części;**

**III. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych M. M. (1), A. W., A. K. i T. K. – kwoty po 600 (sześćset) zł tytułem opłaty za instancję odwoławczą i zwalnia oskarżonych od przypadających na nich wydatków za postępowanie odwoławcze, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa;**

**IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz:**

**- adw. P. K. (1) Kancelaria Adwokacka w W. – obrońcy oskarżonego M. M. (1)**

**- adw. M. L. Kancelaria Adwokacka w W. – obrońcy oskarżonego A. W.,**

**wynagrodzenie w kwotach po 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł, zawierające 23% VAT, za obronę z urzędu oskarżonych przed Sądem Apelacyjnym.**

## **UZASADNIENIE**

W sprawie Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. akt XII K 268/12 oskarżono m. in. M. M. (1), T. K., A. W. i A. K..

**M. M. (1)** zarzucono, że:

IV. w nocy z 8 na 9 listopada 1998 r. w C., gm. C., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się umundurowaniem oraz innymi akcesoriami policyjnymi, dokonał rozboju na osobie L. W. w ten sposób, że pod pozorem kontroli drogowej zatrzymał L. W. kierującego samochodem ciężarowym marki A. nr rej. (...), a następnie używając przemocy wobec w/w, poprzez groźenie użyciem broni palnej oraz oklejając głowę, krępując ręce i nogi taśmą samoprzylepną, wywoząc do lasu i

przywiązując taśmą do drzewa, doprowadził L. W. do stanu bezbronności, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia samochód ciężarowy marki A. nr rej. (...) wartości 15.000 zł wraz z saszetką z dokumentami na różne pojazdy, kluczami do samochodów i mieszkania oraz pieniędzmi w kwocie około 1.300 zł na szkodę L. W. wraz z przewożonym ładunkiem kosmetyków firmy (...) wartości 387.841,19 zł na szkodę firmy (...) Sp. z o.o., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,***

V. wiosną 1999 r. w D., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się umundurowaniem oraz innymi akcesoriami policyjnymi, dokonał rozboju na nieustalonym obywatelu Białorusi, w ten sposób, że pod pozorem kontroli drogowej, zatrzymał wymienionego kierującego samochodem dostawczym marki M., bez bliższych danych, a następnie używając przemocy w postaci siły fizycznej i wywiezieniu do lasu doprowadził wymienionego do stanu bezbronności, po czym zabrał w celu przywłaszczenia samochód dostawczy marki M. wraz z przewożonym ładunkiem w postaci narzędzi stolarskich o nieustalonej wartości na szkodę nieustalonego pokrzywdzonego, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,***

VI. w okresie od bliżej nieustalonego dnia wiosną 1999 r. do co najmniej października 1999 r. w W. i innych miejscowościach na terenie kraju, posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci pistoletu maszynowego marki (...) kal.(...), produkcji polskiej wraz z amunicją, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,***

VII. wiosną 1999 r. w okolicach M. na trasie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami, usiłował dokonać rozboju na nieustalonym mężczyźnie kierującym nieustalonym samochodem ciężarowym z przyczepą, w ten sposób, że działając z zamiarem zatrzymania pojazdu oraz jego zaboru w celu przywłaszczenia wraz z przewożonym nieustalonym ładunkiem o nieustalonej wartości, oddał kilka strzałów z pistoletu maszynowego marki (...) do opon przyczepy, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego, który nie zatrzymał się w miejscu zdarzenia i zjechał na parking przy stacji paliw, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,***

VIII. w dniu 3 lutego 1999 r. w K., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się umundurowaniem oraz innymi akcesoriami policyjnymi, dokonał rozboju na osobie R. M. w ten sposób, że pod pozorem kontroli drogowej, zatrzymał R. M. kierującego samochodem ciężarowym marki M. nr rej. (...), a następnie używając przemocy w postaci siły fizycznej, skrępowania rąk i nóg taśmą samoprzylepną, zaklejeniu oczu oraz wywiezienia do lasu i przywiązaniu do drzewa doprowadził wymienionego do stanu bezbronności, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia samochód ciężarowy marki M. nr rej. (...) wartości 70.000 zł na szkodę T. M. wraz z przewożonym ładunkiem w postaci sprzętu RTV marki P. wartości 222.841,13 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. oraz pieniądze i inne rzeczy o łącznej wartości około 1.480 zł na szkodę R. M., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,***

IX. w dniu 28 maja 1999 r. w miejscowości B. gm. I., na trasie nr 577, działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami, posługując się bronią palną, podając za funkcjonariusza Policji i posługując się umundurowaniem oraz innymi akcesoriami policyjnymi, dokonał rozboju na osobie D. K. (1) w ten sposób, że pod

pozorem kontroli drogowej zatrzymał D. K. (1) kierującego samochodem ciężarowym marki V. nr rej. (...) wraz z naczepą nr rej. (...), a następnie używając przemocy wobec w/w, poprzez grożenie użyciem broni palnej oraz oklejając głowę, krępując ręce i nogi taśmą samoprzylepną wywożąc do lasu i przywiązując taśmą do drzewa, doprowadził D. K. (1) do stanu bezbronności, po czym zabrał w celu przywłaszczenia samochód ciężarowy marki V. nr rej. (...) i naczepę nr rej. (...) o łącznej wartości ok. 70.000 zł na szkodę firmy (...) wraz z przewożonym ładunkiem w postaci kontenera z zawartością części samochodowych do pojazdów marki K. wartości około 450.000 zł na szkodę K. (...), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,***

X. w dniu 08 czerwca 1999 r. w miejscowości K. gm. L., na trasie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami, posługując się bronią palną podając za funkcjonariusza Policji i posługując się umundurowaniem oraz innymi akcesoriami policyjnymi, dokonał rozboju na osobie A. S. (1) w ten sposób, że pod pozorem kontroli drogowej zatrzymał A. S. kierującego samochodem ciężarowym marki V. nr rej. (...) wraz z naczepą nr rej. (...), a następnie używając przemocy wobec w/w, poprzez grożenie użyciem broni palnej oraz oklejając głowę, krępując ręce i nogi taśmą samoprzylepną wywożąc do lasu i przywiązując taśmą do drzewa, doprowadził A. S. (1) do stanu bezbronności, po czym zabrał w celu przywłaszczenia samochód ciężarowy marki V. nr rej. (...) o wartości 233.000 zł na szkodę (...) s.c. z/s w G. wraz z naczepą nr rej. (...) o wartości ok. 13.000 zł na szkodę (...) Ltd. z/s w W. oraz przewożonym ładunkiem w postaci kontenera z zawartością 893 paczek wartości ok. 600.975 zł na szkodę Spółdzielni Pracy (...) z/s w W., a nadto pieniądze w kwocie 700 koron szwedzkich o równowartości 324,22 zł, 1200 zł. sygnet ze złota wartości 200 zł oraz dokumenty w postaci paszportu, dowodu osobistego i inne na szkodę A. S. (1), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,***

XI. w dniu 15 czerwca 1999 r. w miejscowości M. gm. R., na trasie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami, posługując się bronią palną podając za funkcjonariusza Policji i posługując się umundurowaniem oraz innymi akcesoriami policyjnymi, dokonał rozboju na osobie K. K. (1) w ten sposób, że pod pozorem kontroli drogowej zatrzymał K. K. (1) kierującego ciągnikiem siodłowym marki I. nr rej. (...) wraz z naczepą nr rej. (...), a następnie używając przemocy wobec w/w, poprzez grożenie użyciem broni palnej oraz oklejając głowę, krępując ręce taśmą samoprzylepną wywożąc do lasu i przywiązując taśmą do drzewa, doprowadził K. K. (1) do stanu bezbronności, po czym zabrał w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki I. nr rej. (...) wraz z naczepą nr rej. (...) o łącznej wartości 85.000 zł na szkodę B. P. (1) oraz przewożonym ładunkiem, w postaci obudów do komputerów o nieustalonej wartości na szkodę (...) S.A. z/s we W., a nadto pieniądze w kwocie 1.200 zł oraz dokumenty w postaci paszportu, prawa jazdy i świadectwa kwalifikacji na szkodę K. K. (1), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,***

XII. w dniu 22 czerwca 1999 r. w miejscowości M. gm. S., na trasie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, posługując się bronią palną podając za funkcjonariusza Policji i posługując się umundurowaniem oraz innymi akcesoriami policyjnymi, dokonał rozboju na osobie obywatela H. J. P. (1) w ten sposób, że pod pozorem kontroli drogowej zatrzymał J. P. (1) kierującego samochodem ciężarowym marki S. nr rej. (...), a następnie używając przemocy wobec J. P. (1), poprzez grożenie użyciem broni palnej oraz używając przemocy fizycznej w postaci uderzenia nieustalonym przedmiotem w głowę w/w i skrupowanie paskiem i taśmą samoprzylepną doprowadził wymienionego do stanu bezbronności, po czym zabrał w celu przywłaszczenia samochód ciężarowy marki S. nr rej. (...) wraz z ładunkiem w postaci granulatu polietylenowego wartości łącznej około 1 miliona zł na szkodę holenderskiej firmy (...), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,***

XIII. w dniu 24 czerwca 1999 r. na trasie (...) w miejscowości M., gm. G., posługując się umundurowaniem oraz innymi akcesoriami policyjnymi i podając się za funkcjonariusza Policji, dokonał rozboju na osobie P. M. w ten sposób, że pod pozorem kontroli drogowej zatrzymał P. M. kierującego samochodem ciężarowym marki S. (...) nr rej. (...) z przyczepą nr rej. (...) a następnie grożąc użyciem broni palnej, bandażując głowę, krępując ręce kajdankami, wywożąc w/w do lasu i przykuwając kajdankami do drzewa, doprowadził P. M. do stanu bezbronności, po czym zabrał w celu przywłaszczenia samochód ciężarowy marki S. (...) nr rej. (...) wraz z przyczepą marki (...) nr rej. (...) oraz przewożonym ładunkiem w postaci sprzętu RTV i AGD różnych marek wartości łącznej 240.000 zł na szkodę firmy (...) w W., telefon komórkowy B. wartości 450 zł na szkodę firmy (...) w W. oraz pieniądze w kwocie 120 zł, obrączkę złotą wartości 200 zł i kurtkę od dresów i o wartości 30 zł na szkodę P. M., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,***

XIV. w dniu 6 lipca w J. Gm. Ż., działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, posługując się bronią palną podając za funkcjonariusza Policji i posługując się umundurowaniem oraz innymi akcesoriami policyjnymi, dokonał rozboju na osobie G. C., w ten sposób, że pod pozorem kontroli drogowej zatrzymał G. C. kierującego ciągnikiem siodłowym marki J. nr rej. (...) wraz z naczepą nr rej. (...) a następnie używając przemocy wobec w/w, poprzez użycie siły fizycznej oraz oklejając głowę, krępując ręce taśmą samoprzylepną wywożąc do lasu i przywiązując taśmą do drzewa, doprowadził G. C. do stanu bezbronności, po czym zabrał w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki J. nr rej. (...) wraz z naczepą nr rej. (...) wartości około 40.000 zł na szkodę M. G. wraz z przewożonym ładunkiem w postaci 18 ton metalowych podstawek do szklanek wartości 486.900,62 zł na szkodę R.'s D. oraz lodówki szaszetki z zawartością pieniędzy w kwocie 1000 zł, kurtki, butów, zegarka, obrączki, butli gazowej, 20 kaset magnetofonowych oraz dowodu osobistego serii (...) wydanego przez Burmistrza Miasta i Gminy G. o łącznej wartości ok.700 zł na szkodę G. C., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,***

XV. w nocy 7/8 lipca 1999 r. w S., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, podając się za funkcjonariusza Policji i posługując się umundurowaniem oraz innymi akcesoriami policyjnymi, dokonał rozboju na osobach obywatela W. J. S. w ten sposób, że pod pozorem kontroli drogowej zatrzymał J. S. kierującego ciągnikiem siodłowym marki M. nr rej. (...) wraz z naczepą nr rej. (...), a następnie używając przemocy fizycznej oraz nałożenia worka foliowego na głowę J. S. i skuciu mu rąk kajdankami, a następnie skrupowanie taśmą samoprzylepną a także wywiezienie wymienionego z miejsca zdarzenia do lasu i przywiązanie go do drzewa, doprowadził go do stanu bezbronności, po czym zabrał w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki M. nr rej. (...) wraz z naczepą i ładunkiem w postaci słodyczy (...) i (...) o wartości 70.538 zł na szkodę (...) sp. z o.o. z/s w T. ul. (...), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,***

XVI. w dniu 10 lipca 2000 r. w miejscowości B. działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci sprzętu RTV marki P. o łącznej wartości 224.719,19 zł na szkodę (...) sp. z o.o., przy czym utracony towar stanowił mienie znacznej wartości, a czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,***

XVII. w nocy 05/06 sierpnia 1999 r. na trasie(...) w miejscowości W., gm. S., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, podając za funkcjonariusza Policji i posługując się umundurowaniem oraz innymi akcesoriami policyjnymi, dokonał rozboju na osobie K. K. (2), w ten sposób, że pod pozorem kontroli drogowej

zatrzymał K. K. (2) kierującego samochodem ciężarowym marki S. 200 nr rej. (...), a następnie używając przemocy wobec K. K. (2), poprzez grożenie użyciem broni palnej, przystawianiem jej do karku oraz używając przemocy fizycznej i skrępowanie taśmą samoprzylepną nóg i owinięcie nią głowy oraz skucie rąk kajdankami, a także wywiezienie do lasu i przywiązanie taśmą do drzewa w/w, doprowadził go do stanu bezbronności, po czym zabrał w celu przywłaszczenia samochód ciężarowy marki S. (...) nr rej. (...) wartości 14.000 zł wraz z ładunkiem alkoholu różnych gatunków wartości 170.004,73 zł i 3 rowerów górskich marki (...) o wartości 1116,30 zł na szkodę F. (...) Sp. z o.o. i B. (...) Sp. z o.o. oraz telefon komórkowy marki N., prawo jazdy, dowód osobisty, dowód rejestracyjny i inne przedmioty o łącznej wartości 2.000 zł na szkodę K. K. (2), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,***

XVIII. w dniu 21 września 1999 r. przy ul. (...) w W., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, posługując się bronią palną podając za funkcjonariusza Policji i posługując się umundurowaniem oraz innymi akcesoriami policyjnymi, dokonał rozboju na osobie J. G. (1) w ten sposób, że pod pozorem kontroli drogowej zatrzymał J. G. (1) kierującego samochodem ciężarowym marki M. nr rej. (...), a następnie używając przemocy wobec J. G. (1), poprzez grożenie użyciem broni palnej, przystawianiem jej do brzucha, używając przemocy fizycznej oraz skrępowanie taśmą samoprzylepną i przywiązanie taśmą do drzewa, doprowadził wymienionego do stanu bezbronności, po czym zabrał w celu przywłaszczenia samochód ciężarowy marki M. nr rej. (...) nieustalonej wartości na szkodę H. F. wraz z ładunkiem sprzętu komputerowego wartości 885.398,84 zł na szkodę firmy (...) oraz 72.502,54 zł na szkodę firmy (...), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,***

XIX. w bliżej nieustalonym dniu latem 1999 r. w O., bez wymaganego zezwolenia zbył P. K. (2) za kwotę 1.500 zł. broń palną w postaci pistoletu W. P - (...) nr (...) produkcji niemieckiej oraz co najmniej 4 sztuk amunicji kal. 9 mm produkcji polskiej, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, i czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.***

**T. K.** zarzucono, że:

XXII. w dniu 08 grudnia 1999 r. na trasie nr (...) w okolicach J., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, posługując się umundurowaniem oraz innymi akcesoriami policyjnymi i podając za funkcjonariusza Policji, dokonał rozboju na osobie S. W. w ten sposób, że pod pozorem kontroli drogowej zatrzymał S. W. kierującego samochodem ciężarowym marki M. nr rej. (...), a następnie grożąc wymienionemu użyciem broni palnej, kępując ręce i głowę taśmą samoprzylepną, wywożąc wymienionego do lasu oraz przywiązując do drzewa taśmą samoprzylepną, doprowadził S. W. do stanu bezbronności, po czym zabrał w celu przywłaszczenia samochód ciężarowy marki M. nr rej. (...) o wartości 15.000 zł i pieniądze w kwocie 1.000 zł na szkodę S. W. oraz przewożony pojazdem ładunek w postaci sprzętu RTV marki P. wartości 146.121,94 zł na szkodę (...) sp. z o.o., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu oraz w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,***

XXIII. w dniu 17 grudnia 1999 r. na trasie (...) w W., gm. S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, posługując się bronią palną, umundurowaniem oraz innymi akcesoriami policyjnym i podając za funkcjonariusza Policji, dokonał rozboju na osobie A. P., w ten sposób, że pod pozorem kontroli drogowej zatrzymał A. P. kierującego samochodem ciężarowym marki I. nr rej. (...), a następnie grożąc w/w użyciem broni palnej,

krepując ręce i głowę taśmą samoprzylepną, wywoząc go do lasu oraz przywiązując do drzewa taśmą samoprzylepną, doprowadził A. P. do stanu bezbronności, po czym zabrał w celu przywłaszczenia samochód ciężarowy marki I. nr rej. (...) wartości 80.000 zł, pieniądze w kwocie 100 zł, dowód rejestracyjny pojazdu na szkodę T. G. oraz dowód rejestracyjny samochodu O. (...) nr rej. (...), portfel wartości 200 zł wraz z pieniędzmi w kwocie 60 zł, telefon komórkowy E. T. wartości 180 zł, zapalniczkę srebrną wartości 120 zł na szkodę A. P., a także ładunek wymienionego pojazdu w postaci sprzętu RTV, AGD, biurowego, muzycznego, kaset i baterii firmy (...) wartości 250.000 zł na szkodę (...) sp. z o.o., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu oraz w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,***

XXIV. w nocy 27/28 stycznia 2000 r. na trasie nr (...) w W., gm. S., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, posługując się umundurowaniem oraz innymi akcesoriami policyjnymi i podając za funkcjonariusza Policji, usiłował dokonać rozboju na osobie A. N. (1), w ten sposób, że pod pozorem kontroli drogowej zatrzymał A. N. (1) kierującego samochodem ciężarowym marki M. nr rej. (...), a następnie grożąc wymienionemu użyciem broni palnej usiłował doprowadzić w/w do stanu bezbronności i dokonać zaboru w celu przywłaszczenia samochodu ciężarowego marki M. nr rej. (...) wartości około 6.000 zł wraz z ładunkiem w postaci sprzętu RTV firmy (...) wartości 90.044 zł na szkodę firmy (...) sp. z o.o., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ucieczkę A. N. (1) z miejsca zdarzenia, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu oraz w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,***

XXV. w dniu 17 marca 2000 r. na trasie (...) w miejscowości B., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, posługując się umundurowaniem oraz innymi akcesoriami policyjnymi i podając za funkcjonariusza Policji, dokonał rozboju na osobie W. K. (1), w ten sposób, że pod pozorem kontroli drogowej zatrzymał W. K. (1) kierującego samochodem ciężarowym marki M. nr rej. (...), a następnie grożąc wymienionemu użyciem broni palnej, krepując ręce i głowę taśmą samoprzylepną, wywoząc do lasu oraz przywiązując do drzewa taśmą samoprzylepną, doprowadził W. K. (1) do stanu bezbronności, po czym zabrał w celu przywłaszczenia samochód ciężarowy marki M. nr rej. (...) wraz z dokumentami pojazdu na szkodę D. R. oraz przeważony ładunek w postaci sprzętu RTV i AGD firmy (...) wartości 215.595 zł na szkodę (...) sp. z o.o. a także kurtkę, buty i pieniądze w kwocie 700 zł to jest mienie o łącznej wartości 2.000 zł na szkodę W. K. (1), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu oraz w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.***

**A. W.** zarzucono, że:

XXVI. w okresie od 29 listopada 2001 r. do lutego 2002 r. w Ł. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając wspólnie i w porozumieniu z A. L., M. R. i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, mającej na celu popełnianie przestępstw, a w szczególności dokonywanie rozbojów na kierowcach ciągników siodłowych i samochodów ciężarowych oraz uprowadzeń dla okupu,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 258 § 2 k.k.,***

XXVII. w dniu 18 października 2000 r. na trasie(...) w W., gm. S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, posługując się bronią palną umundurowaniem oraz innymi akcesoriami policyjnymi, dokonał rozboju na osobie obywatela W. G. M. w ten sposób, że podając się za funkcjonariusza Policji pod pozorem kontroli

drogowej zatrzymał G. M. kierującego ciągnikiem, siodłowym marki S. nr rej. (...) wraz z naczepą nr rej. (...), a następnie używając przemocy na osobie, poprzez grożenie użyciem broni palnej, przykładaniem jej do głowy, używając przemocy fizycznej, założeniem kajdanek i przywiązaniem taśmą do drzewa, doprowadził w/w do stanu bezbronności, po czym zabrał w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy S. nr rej. (...) z naczepą nr rej. (...) wartości 70.000 funtów angielskich, stanowiących równowartość 468.300 zł na szkodę (...) w (...), 12 sztuk bankomatów wartości 197.196 USD stanowiących równowartość 918.933 zł i 23 sztuki kasetek wartości 2.976 USD stanowiących równowartość 13.868 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. w W. oraz pieniądze w kwocie 540 zł na szkodę (...) w (...), a nadto pieniądze w kwocie 280 DM, 60 funtów angielskich, 150 koron duńskich i 35 guldenów holenderskich stanowiących równowartość 1.806 zł na szkodę G. M., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu oraz w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,***

XXVIII. w dniu 25 października 2000 r. na trasie (...)w miejscowości K., gm. O., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami, posługując się bronią palną umundurowaniem oraz innymi akcesoriami policyjnymi, usiłował dokonać rozboju na osobie A. N. (1), w ten sposób, że podając się za funkcjonariusza Policji, pod pozorem kontroli drogowej zatrzymał kierowany przez A. N. (1) samochód ciężarowy marki M. (...) nr rej. (...), a następnie grożąc użyciem broni palnej w ten sposób, że przez uchylone okno skierował pistolet (...) w stronę A. N. (1) usiłował doprowadzić w/w do stanu bezbronności i zabrać w celu przywłaszczenia samochód ciężarowy marki M. (...) nr rej. (...) wraz z przewożonym ładunkiem w postaci sprzętu RTV marek P. i T. wartości 231.103,30 zł na szkodę (...) sp. z o.o., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ucieczkę A. N. (1) z miejsca zdarzenia, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu oraz w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,***

XXIX. w nieustalonym dniu w 2001 r. na ul. (...) w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami, posługując się umundurowaniem oraz innymi akcesoriami policyjnymi, usiłował dokonać rozboju na osobie nieustalonego mężczyzny, w ten sposób, że podając się za funkcjonariusza Policji, pod pozorem kontroli drogowej zatrzymał n/n mężczyznę kierującego ciągnikiem siodłowym z naczepą nieustalonej marki, a następnie pod pozorem kontroli trzeźwości zażądał opuszczenia przez kierowcę pojazdu i udania się do samochodu V. (...), pozorującego radiowóz policyjny z zamiarem obezwładnienia tam wymienionego i po doprowadzeniu go do stanu bezbronności zaboru w celu przywłaszczenia ciągnika siodłowego wraz z naczepą i przewożonym ładunkiem nieustalonej wartości na szkodę nieustalonego pokrzywdzonego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę kierowcy opuszczenia pojazdu, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu oraz w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,***

XXX. w okresie od 18 października 2000 r. do co najmniej 12 lutego 2002 r. w Ł. i innych miejscowościach na terenie kraju posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci pistoletu maszynowego marki S.,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 263 § 2 k.k.***

**A. K.** zarzucono, że:



XXXI. w dniu 8 grudnia 1999 r. na trasie (...) w okolicach J., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, posługując się umundurowaniem oraz innymi akcesoriami policyjnymi i podając za funkcjonariusza Policji, dokonał rozboju na osobie S. W. w ten sposób, że pod pozorem kontroli drogowej zatrzymał S. W. kierującego samochodem ciężarowym marki M. nr rej. (...), a następnie grożąc wymienionemu użyciem broni palnej, krępując ręce i głowę taśmą samoprzylepną, wywożąc wymienionego do lasu oraz przywiązując do drzewa taśmą samoprzylepną, doprowadził S. W. do stanu bezbronności, po czym zabrał w celu przywłaszczenia samochód ciężarowy marki M. nr rej. (...) o wartości 15.000 zł oraz pieniądze w kwocie 1.000 zł na szkodę S. W. oraz przewożony pojazdem ładunek w postaci sprzętu RTV marki P. wartości 146.121,94 zł na szkodę (...) sp. z o.o., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,***

XXXII. w dniu 17 grudnia 1999 r. na trasie (...) w W., gm. S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, posługując się bronią palną, umundurowaniem oraz innymi akcesoriami policyjnym i podając za funkcjonariusza Policji, dokonał rozboju na osobie A. P., w ten sposób, że pod pozorem kontroli drogowej zatrzymał A. P. kierującego samochodem ciężarowym marki I. nr rej. (...), a następnie grożąc w/w użyciem broni palnej, krępując ręce i głowę taśmą samoprzylepną, wywożąc go do lasu oraz przywiązując do drzewa taśmą samoprzylepną, doprowadził A. P. do stanu bezbronności, po czym zabrał w celu przywłaszczenia samochód ciężarowy marki I. nr rej. (...) wartości 80.000 zł, pieniądze w kwocie 100 zł, dowód rejestracyjny pojazdu na szkodę T. G. oraz dowód rejestracyjny samochodu O. (...) nr rej. (...), portfel wartości 200 zł wraz z pieniędzmi w kwocie 60 zł, telefon komórkowy E. T. wartości 180 zł, zapalniczkę srebrną wartości 120 zł na szkodę A. P., a także ładunek wymienionego pojazdu w postaci sprzętu RTV, biurowego, muzycznego, kaset i baterii firmy (...) wartości 250.000 zł na szkodę (...) sp. z o.o., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,***

XXXIII. w nocy 27/28 stycznia 2000 r. na trasie (...) w W., gm. S., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, posługując się umundurowaniem oraz innymi akcesoriami policyjnymi i podając za funkcjonariusza Policji, usiłował dokonać rozboju na osobie A. N. (1), w ten sposób, że pod pozorem kontroli drogowej zatrzymał A. N. (1) kierującego samochodem ciężarowym marki M. nr rej. (...), a następnie grożąc wymienionemu użyciem broni palnej usiłował doprowadzić w/w do stanu bezbronności i dokonać zaboru w celu przywłaszczenia samochodu ciężarowego marki M. nr rej. (...) wartości około 6.000 zł wraz z ładunkiem w postaci sprzętu RTV firmy (...) wartości 90.644 zł na szkodę firmy (...) sp. z o.o., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ucieczkę A. N. (1) z miejsca zdarzenia, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,***

XXXIV. w nocy 01 marca 2000 r. na trasie (...), pomiędzy miejscowościami M. i K., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, usiłował dokonać rozboju na osobie M. P. (1), w ten sposób, że rozłożył na jezdni zestaw kołców, w następstwie czego spowodował przebicie opon i zatrzymanie kierowanego przez M. P. (1) ciągnika siodłowego marki V. nr rej. (...), działając z zamiarem doprowadzenia wymienionego do stanu bezbronności i zaboru w celu przywłaszczenia ciągnika siodłowego V. nr rej. (...) wraz z naczepą i przewożonym ładunkiem w postaci karmy dla psów i kotów nieustalonej wartości na szkodę firmy (...) w M., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ucieczkę M. P. (1) z miejsca zdarzenia, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,***

XXXV. w dniu 17 marca 2000 r. na trasie (...) w miejscowości B., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, posługując się umundurowaniem oraz innymi akcesoriami policyjnymi i podając za funkcjonariusza Policji, dokonał rozboju na osobie W. K. (1), w ten sposób, że pod pozorem kontroli drogowej zatrzymał W. K. (1) kierującego samochodem ciężarowym marki M. nr rej. (...), a następnie grożąc wymienionemu użyciem broni palnej, krępując ręce i głowę taśmą samoprzylepną wywożąc do lasu oraz przywiązując do drzewa taśmą samoprzylepną doprowadził W. K. (1) do stanu bezbronności, po czym zabrał w celu przywłaszczenia samochód ciężarowy marki M. nr rej. (...) wraz z dokumentami pojazdu na szkodę D. R. oraz przewożony ładunek w postaci sprzętu RTV i AGD firmy (...) wartości 215.595 zł na szkodę (...) sp. z o.o. a także kurtkę, buty i pieniądze w kwocie 700 zł to jest mienie o łącznej wartości 2.000 zł na szkodę W. K. (1), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,***

XXXVI. w dniu 12 kwietnia 2000 r. w Ż., działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, posługując się umundurowaniem oraz innymi akcesoriami policyjnymi i podając za funkcjonariusza Policji, dokonał rozboju na osobie W. K. (2), w ten sposób, że pod pozorem kontroli drogowej zatrzymał W. K. (2) kierującego samochodem ciężarowym marki R. nr rej. (...) wraz z naczepą nr rej. (...), a następnie grożąc wymienionemu użyciem siły fizycznej, krępując ręce i głowę taśmą samoprzylepną wywożąc wymienionego do lasu oraz przywiązując taśmą samoprzylepną do drzewca, doprowadził W. K. (2) do stanu bezbronności, po czym zabrał w celu przywłaszczenia samochód ciężarowy marki R. nr rej. (...) wraz z naczepą nr rej. (...) z kontenerem (...) wartości 60.000 zł oraz dokumenty pojazdu na szkodę T. C. wraz z przewożonym ładunkiem w postaci 15 913,34 kg konserw rybnych z zawartością tuńczyka firmy (...) wartości ogólnej 198.436,60 zł wraz z dokumentacją ładunku na szkodę firmy (...) S.A. w P., a także rzeczy osobiste kierowcy w postaci dowodu osobistego, świadectwa kwalifikacji, prawa jazdy i telefonu komórkowego N. wartości 920 zł na szkodę W. K. (2), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,***

XXXVII. w dniu 01 czerwca 2000 r. w J., gm. Ż., działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, posługując się umundurowaniem oraz innymi akcesoriami policyjnymi i podając za funkcjonariusza Policji, dokonał rozboju na osobie S. B. (1), w ten sposób, że pod pozorem kontroli drogowej zatrzymał S. B. (1) kierującego samochodem ciężarowym marki M. nr rej. (...) wraz z naczepą nr rej. (...), a następnie grożąc użyciem broni palnej oraz używając przemocy fizycznej, krępując ręce i głowę taśmą samoprzylepną, wywożąc wymienionego do lasu oraz przywiązując taśmą samoprzylepną do drzewa, doprowadził S. B. (1) do stanu bezbronności, po czym zabrał w celu przywłaszczenia samochód ciężarowy marki M. nr rej. (...) wraz z naczepą nr rej. (...) i dowodem rejestracyjnym pojazdu wartości 280.000 zł na szkodę G. - (...) w B. oraz przewożony ładunek w postaci proszku do prania wraz z dokumentami WZ wartości 111.534 zł na szkodę (...) L. w B. oraz rzeczy osobiste kierowcy w postaci dowodu osobistego, prawa jazdy, świadectwa kwalifikacyjnego, pieniędzy w kwocie ok. 1.000 zł, telefonu komórkowego N., telewizora, butów, radia i skrzynki narzędziowej wartości łącznej 2.200 zł na szkodę S. B. (1), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,***

XXXVIII. w nocy 06/07 czerwca 2000 r. na trasie nr (...) pomiędzy miejscowościami C. i W., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, posługując się umundurowaniem oraz innymi akcesoriami policyjnymi, dokonał rozboju na osobie S. M. w ten sposób, że podając się za funkcjonariusza Policji pod pozorem kontroli drogowej zatrzymał S. M. kierującego ciągnikiem siodłowym marki V. nr rej. (...) wraz z naczepą nr rej. (...), a następnie używając przemocy poprzez związanie rąk taśmą samoprzylepną doprowadził wymienionego do stanu bezbronności, po czym zabrał w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki V. nr rej. (...) wraz z naczepą nr rej. (...) i przewożonym ładunkiem w postaci przetworów rybnych wartości nie mniejszej niż 70.000 zł i telefon komórkowy

wartości 650 zł na szkodę S. w L., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,***

XXXIX. w nocy 07 czerwca 2000 r. na trasie (...) w miejscowości W., gm. S. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, posługując się bronią palną i umundurowaniem oraz innymi akcesoriami policyjnymi, dokonał rozboju na osobie T. W. (1) w ten sposób, że podając się za funkcjonariusza Policji pod pozorem kontroli drogowej zatrzymał T. W. (1) kierującego ciągnikiem siodłowym marki M. nr rej. (...) wraz z naczepą nr rej. (...), a następnie grożąc użyciem broni palnej oraz używając przemocy fizycznej w postaci skrępowania taśmą samoprzylepną i przywiązania do drzewa, doprowadził T. W. (1) do stanu bezbronności, po czym zabrał w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki M. nr rej. (...) wraz z naczepą typu L. nr rej. (...) i ładunkiem w postaci artykułów chemicznych o łącznej wartości 138.813 zł na szkodę (...) w B., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,***

XL. w dniu 29 sierpnia 2000 r. na trasie (...) w miejscowości K., gm. O., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami, posługując się bronią palną, umundurowaniem oraz innymi akcesoriami policyjnymi, dokonał rozboju na osobie J. P. (2) w ten sposób, że podając się za funkcjonariusza Policji pod pozorem kontroli drogowej zatrzymał J. P. (2) kierującego ciągnikiem siodłowym marki V. nr rej. (...) wraz z naczepą nr rej. (...), a następnie używając przemocy wobec J. P. (2), poprzez grożenie użyciem pistoletu, używając przemocy fizycznej i skrępowanie taśmą samoprzylepną i zasłonięcie oczu, a dalej wywiezienie do lasu i przywiązanie do drzewa doprowadził w/w do stanu bezbronności, po czym zabrał w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki V. nr rej. (...) wraz z naczepą nr rej. (...) wartości łącznej co najmniej 200.000 zł wraz z przewożonym ładunkiem w postaci wina i piwa wartości łącznej 33.254,37 zł na szkodę PHU (...) z/s w P. oraz saszetkę z dokumentami w postaci: dowodu osobistego, prawa jazdy, świadectwami kwalifikacyjnymi, przepustkami do zakładu pracy, zaświadczeniem CB - radio, dowodem rejestracyjnym samochodu V. (...) nr rej. (...) oraz pieniędzmi w kwocie 60 zł na szkodę J. P. (2), przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,***

XLI. w dniu 07 września 2000 r. na trasie (...) pomiędzy miejscowościami K., gm. P. a D. gm. G. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, posługując się bronią palną, umundurowaniem i innymi akcesoriami policyjnymi, dokonał rozboju na osobie M. K. w ten sposób, że podając się za funkcjonariusza Policji pod pozorem kontroli drogowej zatrzymał M. K. kierującego ciągnikiem siodłowym marki M. nr rej. (...), a następnie używając przemocy wobec M. K., poprzez grożenie użyciem broni palnej, używając przemocy fizycznej na osobie doprowadził w/w do stanu bezbronności i zabrał w celu przywłaszczenia wymieniony ciągnik wraz z naczepą oraz ładunkiem sprzętu gospodarstwa domowego marki G. wartości co najmniej 63.276,81 zł na szkodę (...) sp. z o.o., oraz dokumenty i pieniądze w kwocie 4.000 zł na szkodę M. K., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,***

XLII. w dniu 18 października 2000 r. na trasie (...) w W., gm. S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, posługując się bronią palną, umundurowaniem oraz innymi akcesoriami policyjnymi, dokonał rozboju na osobie obywatela W. G. M. w ten sposób, że podając się za funkcjonariusza Policji pod pozorem kontroli drogowej zatrzymał C. M. kierującego ciągnikiem, siodłowym marki S. nr rej. (...) wraz z naczepą nr rej. (...), a następnie używając przemocy na osobie, poprzez grożenie użyciem broni palnej, przykładaniem jej do głowy, używając przemocy fizycznej, założeniem kajdanek i przywiązaniem taśmą do drzewa, doprowadził w/w do stanu bezbronności, po czym zabrał w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy S. nr rej. (...) z naczepą nr rej. (...) wartości 70.000 funtów

angielskich, stanowiących równowartość 468.300 zł na szkodę (...) w (...), 12 sztuk bankomatów wartości 197.196 USD stanowiących równowartość 918.933 zł i 23 sztuki kaset wartości 2.976 USD stanowiących równowartość 13.868 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. w W. oraz pieniądze w kwocie 540 zł. na szkodę (...) w (...), a nadto pieniądze w kwocie 280 DM, 60 funtów angielskich, 150 koron duńskich i 35 guldenów holenderskich stanowiących równowartość 1.806 zł na szkodę G. M., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,***

XLIII. w dniu 25 października 2000 r. na trasie (...) w miejscowości K., gm. O., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami, posługując się bronią palną, umundurowaniem oraz innymi akcesoriami policyjnymi, usiłował dokonać rozboju na osobie A. N. (1) w ten sposób, że podając się za funkcjonariusza Policji, pod pozorem kontroli drogowej zatrzymał kierowany przez A. N. (1) samochód ciężarowy marki M. (...) nr rej. (...), a następnie grożąc użyciem broni palnej w ten sposób, że przez uchylone okno skierował pistolet (...)w stronę A. N. (1) usiłował doprowadzić w/w do stanu bezbronności i zabrać w celu przywłaszczenia samochód ciężarowy marki M. (...) nr rej. (...) wraz z przewożonym ładunkiem w postaci sprzętu RTV marek P. i T. wartości 231.103,30 zł na szkodę (...) sp. z o.o., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ucieczkę A. N. (1) z miejsca zdarzenia, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,***

XLIV. w dniu 18 grudnia 2000 r. na drodze nr (...) w S., gm. G., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami, posługując się umundurowaniem oraz innymi akcesoriami policyjnymi, dokonał rozboju na osobie R. C. w ten sposób, że podając się za funkcjonariusza Policji pod pozorem kontroli drogowej zatrzymał R. C. kierującego ciągnikiem siodłowym marki M. (...) nr rej. (...) wraz z naczepą typu cysterna nr rej. (...), a następnie używając przemocy fizycznej na osobie R. C. w postaci kilkakrotnego uderzenia nieustalonym przedmiotem w głowę, skrupowaniem taśmą samoprzylepną rąk oraz obwiązaniem nią oczu, wywiezieniu do lasu i przywiązanie taśmą samoprzylepną do drzewa doprowadził w/w do stanu bezbronności, po czym zabrał w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki M. (...) nr rej. (...).S. z naczepą typu cysterna marki S. nr rej. (...) oraz przewożone paliwo w postaci 9.020 l (...) i 23.845 l oleju napędowego o łącznej wartości 584.653,10 zł na szkodę S. H. a także dokumenty w postaci dowodu osobistego, prawa jazdy, świadectwa kwalifikacji, świadectwa (...), dowodu rejestracyjnego oraz przedmioty w postaci: kluczyków do samochodu S., pieniądze WT kwocie ok. 50 zł, kurtki skórzanej oraz saszetki wartości łącznej ok. 380 zł na szkodę R. C., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

***tj. o popełnienie przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.***

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 20 marca 2015 r.:

**4. uznał *M. M. (1)*:**

a) za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt. IV aktu oskarżenia, z tym że z jego opisu wyeliminował stwierdzenie aby pokrzywdzonego doprowadzono do stanu bezbronności zaś słowa „a następnie używając przemocy wobec w/w poprzez grożenie użyciem broni palnej” zastąpił słowami „grożąc użyciem broni palnej oraz używając przemocy to jest”, nadto ustalił, że zamiarem przywłaszczenia oskarżony obejmował jedynie ładunek przewożony samochodem ciężarowym oraz pieniądze pokrzywdzonego w kwocie ok. 1300 zł, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na tej samej podstawie skazał go,

b) za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt. IX aktu oskarżenia, z tym że z jego opisu wyeliminował stwierdzenie aby pokrzywdzonego doprowadzono do stanu bezbronności zaś słowa „a następnie używając przemocy wobec w/w poprzez grożenie użyciem broni palnej” zastąpił słowami „grożąc użyciem broni palnej oraz używając

przemocy to jest”, nadto ustalił, że zamiarem przywłaszczenia oskarżony obejmował jedynie ładunek przewożony samochodem ciężarowym, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na tej samej podstawie skazał go,

c) za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt. X aktu oskarżenia, z tym że z jego opisu wyeliminował stwierdzenie aby pokrzywdzonego doprowadzono do stanu bezbronności, aby dokonano zaboru dokumentów w postaci paszportu, dowodu osobistego, zaś słowa „a następnie używając przemocy wobec w/w poprzez grożenie użyciem broni palnej” zastąpił słowami „grożąc użyciem broni palnej oraz używając przemocy to jest”, nadto ustalił, że zamiarem przywłaszczenia oskarżony obejmował jedynie ładunek przewożony samochodem ciężarowym oraz pieniądze i sygnet należące do A. S. (1), tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na tej samej podstawie skazał go,

d) za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt. XI aktu oskarżenia, z tym że z jego opisu wyeliminował stwierdzenie aby pokrzywdzonego doprowadzono do stanu bezbronności, aby dokonano zaboru dokumentów w postaci paszportu, zaś słowa „a następnie używając przemocy wobec w/w poprzez grożenie użyciem broni palnej” zastąpił słowami „grożąc użyciem broni palnej oraz używając przemocy to jest” nadto ustalił, że zamiarem przywłaszczenia oskarżony obejmował jedynie ładunek przewożony samochodem ciężarowym oraz pieniądze w kwocie 1200 zł należące do K. K. (1), tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na tej samej podstawie skazał go,

e) za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt XII aktu oskarżenia, z tym że z jego opisu wyeliminował stwierdzenie aby pokrzywdzonego doprowadzono do stanu bezbronności, zaś słowa „używając przemocy wobec J. P. poprzez grożenie użyciem” zastąpił słowami „grożąc użyciem”, nadto ustalił, że zamiarem przywłaszczenia oskarżony obejmował jedynie ładunek przewożony samochodem ciężarowym, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na tej samej podstawie skazał go,

f) za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt XIII aktu oskarżenia, z tym że z jego opisu wyeliminował stwierdzenie aby pokrzywdzonego doprowadzono do stanu bezbronności, nadto ustalił, że zamiarem przywłaszczenia oskarżony obejmował jedynie ładunek przewożony samochodem ciężarowym oraz pieniądze i inne rzeczy łącznej wartości ok. 800 zł należące do P. M., tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na tej samej podstawie skazał go,

g) za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt XVII aktu oskarżenia, z tym że z jego opisu wyeliminował stwierdzenie aby pokrzywdzonego doprowadzono do stanu bezbronności, aby dokonano zaboru jego dowodu osobistego, słowa „a następnie używając przemocy wobec K. K. (2) poprzez grożenie użyciem broni palnej, przystawianiem jej do karku oraz używając przemocy fizycznej i skrępowanie” zastąpił słowami „a następnie grożąc K. K. (2) użyciem broni palnej poprzez przystawianie jej do karku oraz stosując przemoc fizyczną poprzez skrępowanie” nadto ustalił, że zamiarem przywłaszczenia oskarżony obejmował jedynie ładunek przewożony samochodem ciężarowym oraz rzeczy należące do K. K. (2) o łącznej wartości ok. 2000 zł, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na tej samej podstawie skazał go,

h) za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt XVIII aktu oskarżenia, z tym że z jego opisu wyeliminował stwierdzenie aby pokrzywdzonego doprowadzono do stanu bezbronności, słowa „a następnie używając przemocy wobec J. G. (1) poprzez grożenie użyciem broni palnej, przystawianiem jej do brzucha, używając przemocy fizycznej oraz” zastąpił słowami „a następnie grożąc J. G. (1) użyciem broni palnej poprzez przystawianie jej do brzucha oraz używając przemocy fizycznej poprzez” nadto ustalił, że zamiarem przywłaszczenia oskarżony obejmował jedynie ładunek przewożony samochodem ciężarowym, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na tej samej podstawie skazał go,

oraz przyjął, że zbiegające się przestępstwa przypisane w pkt. od 4a do 4h popełnione zostały w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, zanim zapadł nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z nich i na podstawie art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył M. M. (1) karę 12 (dwunastu) lat pozbawienia wolności,

5. uznał **M. M. (1)**:

a) za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt V aktu oskarżenia z tym, że z jego opisu wyeliminował stwierdzenie aby pokrzywdzonego doprowadzono do stanu bezbronności, nadto ustalił, że przemoc fizyczna polegała na skrępowaniu pokrzywdzonego, przywiązaniu go do drzewa w lesie, nadto że zamiarem przywłaszczenia oskarżony obejmował jedynie ładunek przewożony samochodem dostawczym tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na tej samej podstawie skazał go,

b) za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt VIII aktu oskarżenia, z tym że z jego opisu wyeliminował stwierdzenie aby pokrzywdzonego doprowadzono do stanu bezbronności, nadto ustalił, że zamiarem przywłaszczenia oskarżony obejmował jedynie ładunek przewożony samochodem ciężarowym oraz pieniądze i rzeczy wartości ok. 1480 zł należące do R. M. tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na tej samej podstawie skazał go,

c) za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt XIV aktu oskarżenia, z tym że z jego opisu wyeliminował stwierdzenie „posługując się bronią palną”, aby pokrzywdzonego doprowadzono do stanu bezbronności, aby dokonano zaboru jego dowodu osobistego, nadto ustalił, że czyn został popełniony 6 lipca 1999 r. oraz, że zamiarem przywłaszczenia oskarżony obejmował jedynie ładunek przewożony ciągnikiem siodłowym oraz pieniądze i rzeczy o łącznej wartości ok. 1700 zł należące do G. C. tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na tej samej podstawie skazał go,

d) za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt XV aktu oskarżenia, z tym że z jego opisu wyeliminował stwierdzenie aby pokrzywdzonego doprowadzono do stanu bezbronności, nadto ustalił, że przemoc fizyczna polegała na nałożeniu worka na głowę, skuciu rąk, skrępowaniu taśmą samoprzylepną oraz że zamiarem przywłaszczenia oskarżony obejmował jedynie ładunek przewożony ciągnikiem siodłowym tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na tej samej podstawie skazał go,

oraz przyjął, że zbiegające się przestępstwa przypisane w pkt. od 5a do 5d popełnione zostały w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, zanim zapadł nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z nich i na podstawie art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył M. M. (1) karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności,

6. uznał **M. M. (1)** za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt VI aktu oskarżenia z tym, że ustalił, iż posiadał nieustaloną bliżej liczbę amunicji do ww. broni tj. przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. za to i na tej samej podstawie skazał go, zaś na podstawie art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

7. uznał **M. M. (1)** za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt VII aktu oskarżenia, z tym że ustalił, że zamiarem przywłaszczenia oskarżony obejmował jedynie ładunek przewożony pojazdem tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., za to i na tej samej podstawie skazał go, zaś na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności,

8. uznał **M. M. (1)** za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt XVI aktu oskarżenia tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. za to i na tej samej podstawie skazał go, zaś na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności,

9. uznał **M. M. (1)** za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt XIX aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na tej samej podstawie skazał go, zaś na podstawie art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

10. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone M. M. (1) za zbiegające się przestępstwa opisane w pkt. od 4 do 9 wyroku i wymierzył karę łączną 12 (dwunastu) lat pozbawienia wolności,

11. uznał **T. K.**:

a) za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt XXII aktu oskarżenia, z tym że z jego opisu wyeliminował stwierdzenie aby pokrzywdzonego doprowadzono do stanu bezbronności, nadto ustalił, że zamiarem przywłaszczenia oskarżony obejmował jedynie ładunek przewożony samochodem ciężarowym oraz pieniądze w kwocie 1000 zł należące do S. W., tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na tej samej podstawie skazał go,

b) za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt XXIII aktu oskarżenia, z tym że z jego opisu wyeliminował stwierdzenie aby pokrzywdzonego doprowadzono do stanu bezbronności, nadto ustalił, że zamiarem przywłaszczenia oskarżony obejmował jedynie ładunek przewożony samochodem ciężarowym oraz pieniądze i rzeczy osobiste należące do A. P., tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na tej samej podstawie skazał go,

c) za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt XXIV aktu oskarżenia, z tym że z jego opisu wyeliminował stwierdzenie aby pokrzywdzonego usiłowano doprowadzić do stanu bezbronności, nadto ustalił, że zamiarem przywłaszczenia oskarżony obejmował jedynie ładunek przewożony samochodem ciężarowym, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na tej samej podstawie skazał go,

d) za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt XXV aktu oskarżenia, z tym że z jego opisu wyeliminował stwierdzenie aby pokrzywdzonego doprowadzono do stanu bezbronności, nadto ustalił, że zamiarem przywłaszczenia oskarżony obejmował jedynie ładunek przewożony samochodem ciężarowym oraz pieniądze i ubrania należące do W. K. (1) łącznej wartości ok. 2000 zł, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na tej samej podstawie skazał go,

oraz przyjął, że zbiegające się przestępstwa przypisane w pkt. od 11a do 11d popełnione zostały w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, zanim zapadł nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z nich i na podstawie art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył T. K. karę 9 (dziewięciu) lat pozbawienia wolności,

12. uznał **A. W.** za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt XXVI aktu oskarżenia tj. przestępstwa z art. 258 § 2 k.k. w brzmieniu sprzed 1 maja 2004 roku i za to na tej samej podstawie skazał go i wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

13. uznał **A. W.**:

a) za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt XXVII aktu oskarżenia, z tym że z jego opisu wyeliminował stwierdzenie aby pokrzywdzonego doprowadzono do stanu bezbronności, słowa „a następnie używając przemocy na osobie, poprzez grożenie użyciem broni palnej, przykładaniem jej do głowy, używając przemocy fizycznej, założeniem kajdanek i przywiązaniem taśmą do drzewa” zastąpił słowami „a następnie grożąc użyciem broni palnej poprzez przykładanie jej pokrzywdzonemu do głowy oraz używając przemocy poprzez założenie kajdanek, przywiązanie taśmą do drzewa”, nadto ustalił że zamiarem przywłaszczenia oskarżony obejmował jedynie ładunek przewożony ciągnikiem siodłowym oraz pieniądze przewożone przez kierowcę należące do niego oraz do firmy (...), tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na tej samej podstawie skazał go,

b) za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt XXVIII aktu oskarżenia, z tym że z jego opisu wyeliminował stwierdzenie aby pokrzywdzonego usiłowano doprowadzić do stanu bezbronności, nadto ustalił że zamiarem przywłaszczenia oskarżony obejmował jedynie ładunek przewożony samochodem ciężarowym, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na tej samej podstawie skazał go,

oraz przyjął, że zbiegające się przestępstwa przypisane w pkt od 13a do 13b popełnione zostały w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, zanim zapadł nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z nich i na podstawie art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył A. W. karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności,

14. uznał **A. W.** za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt XXIX aktu oskarżenia z tym że z jego opisu wyeliminował stwierdzenie aby pokrzywdzonego usiłowano doprowadzić do stanu bezbronności przyjął, że po opuszczeniu pojazdu przez pokrzywdzonego oskarżony zamierzał użyć wobec niego przemocy zmierzającej do jego obezwładnienia, nadto ustalił, że zamiarem przywłaszczenia oskarżony obejmował jedynie ładunek przewożony ciągnikiem siodłowym, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za to i na tej samej podstawie skazał go, zaś na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności,

15. uznał **A. W.** za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt XXX aktu oskarżenia, z tym że ustalił, iż broń posiadał od bliżej nieustalonej daty do dnia 25 października 2000 roku tj. popełnienia przestępstwa z art. 263 § 2 kk, za to i na tej samej podstawie skazał go oraz wymierzył karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

16. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone A. W. za zbiegające się przestępstwa opisane w pkt. od 12 do 15 wyroku i wymierzył karę łączną 8 (ośmiu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

17. uznał **A. K.:**

a) za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt XXXI aktu oskarżenia, z tym że z jego opisu wyeliminował stwierdzenie aby pokrzywdzonego doprowadzono do stanu bezbronności, nadto ustalił, że zamiarem przywłaszczenia oskarżony obejmował jedynie ładunek przewożony samochodem ciężarowym oraz pieniądze w kwocie 1000 zł należące do S. W., tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na tej samej podstawie skazał go,

b) za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt XXXII aktu oskarżenia, z tym że z jego opisu wyeliminował stwierdzenie aby pokrzywdzonego doprowadzono do stanu bezbronności, nadto ustalił, że zamiarem przywłaszczenia oskarżony obejmował jedynie ładunek przewożony samochodem ciężarowym oraz pieniądze i rzeczy należące do A. P. w łącznej kwocie 580 zł, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na tej samej podstawie skazał go,

c) za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt XXXIII aktu oskarżenia, z tym że z jego opisu wyeliminował stwierdzenie aby pokrzywdzonego usiłowano doprowadzić do stanu bezbronności, nadto ustalił że zamiarem przywłaszczenia oskarżony obejmował jedynie ładunek przewożony samochodem ciężarowym tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na tej samej podstawie skazał go,

d) za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt XXXV aktu oskarżenia, z tym że z jego opisu wyeliminował stwierdzenie aby pokrzywdzonego doprowadzono do stanu bezbronności, nadto ustalił, że zamiarem przywłaszczenia oskarżony obejmował jedynie ładunek przewożony samochodem ciężarowym oraz pieniądze i rzeczy należące do W. K. (1) o łącznej wartości ok. 2000 zł, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., i za to na tej samej podstawie skazał go,

e) za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt XXXVII aktu oskarżenia, z tym że z jego opisu wyeliminował stwierdzenie aby pokrzywdzonego doprowadzono do stanu bezbronności, dokonano zaboru jego dowodu osobistego, nadto ustalił, że zamiarem przywłaszczenia oskarżony obejmował jedynie ładunek przewożony samochodem ciężarowym oraz pieniądze i rzeczy należące do S. B. (2) o łącznej wartości ok. 2200 zł, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na tej samej podstawie skazał go,

f) za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt XXXIX aktu oskarżenia, z tym że z jego opisu wyeliminował stwierdzenie aby pokrzywdzonego doprowadzono do stanu bezbronności, nadto ustalił, że zamiarem przywłaszczenia



oskarżony obejmował jedynie ładunek przewożony ciągnikiem siodłowym, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na tej samej podstawie skazał go,

g) za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt XL aktu oskarżenia, z tym że z jego opisu wyeliminował stwierdzenie aby pokrzywdzonego doprowadzono do stanu bezbronności, dokonano zaboru jego dowodu osobistego, słowa „a następnie używając przemocy wobec J. P. (2), poprzez grożenie użyciem pistoletu, używając przemocy fizycznej i” zastąpił słowami „a następnie grożąc użyciem broni palnej oraz używając przemocy poprzez” nadto ustalił, że zamiarem przywłaszczenia oskarżony obejmował jedynie ładunek przewożony ciągnikiem siodłowym oraz pieniądze należące do J. P. (2) o łącznej wartości ok. 60 zł, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na tej samej podstawie skazał go,

h) za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt XLI aktu oskarżenia, z tym że z jego opisu wyeliminował stwierdzenie aby pokrzywdzonego doprowadzono do stanu bezbronności, przyjął, że po zatrzymaniu pokrzywdzonego zagrożono mu użyciem broni palnej oraz zastosowano przemoc w postaci przyciśnięcia do podłogi, skrępowania nadto ustalił, że zamiarem przywłaszczenia oskarżony obejmował jedynie ładunek przewożony ciągnikiem siodłowym oraz pieniądze należące do M. K. o łącznej wartości ok. 4. 000 zł, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na tej samej podstawie skazał go,

i) za winnego popełnienia czynu zarzuconego w pkt XLII aktu oskarżenia, z tym że z jego opisu wyeliminował stwierdzenie aby pokrzywdzonego doprowadzono do stanu bezbronności, słowa „a następnie używając przemocy na osobie, poprzez grożenie użyciem broni palnej, przykładaniem jej do głowy, używając przemocy fizycznej, założeniem kajdanek i przywiązaniem do drzewa” zastąpił słowami „a następnie grożąc użyciem broni palnej poprzez przyłożenie jej do głowy i używając przemocy poprzez założenie kajdanek, przywiązanie do drzewa”, nadto ustalił, że zamiarem przywłaszczenia oskarżony obejmował jedynie ładunek przewożony ciągnikiem siodłowym oraz pieniądze należące do G. M. oraz firmy (...), tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., za ok. 380 zł, tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na tej samej podstawie skazał go,

oraz przyjął, że zbiegające się przestępstwa przypisane w pkt. od 19a do 19c popełnione zostały w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, zanim zapadł nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z nich i na podstawie art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył A. K. karę 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności,

20. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone A. K. za zbiegające się przestępstwa opisane w pkt. od 17 do 19 wyroku i wymierzył karę łączną 14 (czternastu) lat pozbawienia wolności,

21. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu M. M. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia zatrzymania tj. od dnia 27 czerwca 2011 r. do dnia 28 lipca 2014 r.,

22. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził na rzecz Skarbu Państwa od każdego z oskarżonych kwoty po 600 (sześćset) złotych tytułem opłaty, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił każdego z oskarżonych od ponoszenia wydatków za postępowanie, obciążając nimi Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelacje złożyli obrońcy wyżej wymienionych oskarżonych.

**Obrońca oskarżonego M. M. (1)** zaskarżył wyrok w całości, zarzucając obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku tj.:

1. art 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. zgodnie, z którym organ prowadzący postępowanie karne jest obowiązany badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na niekorzyść jak i na korzyść oskarżonego tj. całokształt okoliczności sprawy, stanowiących podstawę wyroku podczas gdy w przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy w Warszawie wydał zaskarżony wyrok opierając się wyłącznie na wątpliwych dowodowo zeznaniach członków grupy

przestępczej, przedstawiających rozbieżnie okoliczności popełnienia przestępstw z udziałem M. M. (1) przy czym zeznania ich działały na niekorzyść oskarżonego, pomijając jednocześnie spójne i logiczne zeznania świadków oraz wyjaśnienia samego oskarżonego w zakresie jego fizycznej niemożności popełnienia przestępstw w czasookresie objętym zarzutem z uwagi na udowodniony uraz kończyny dolnej, będące podstawą do uniewinnienia oskarżonego od stawianych mu zarzutów.

2. obrazę art. 7 k.p.k. tj. zasady swobodnej oceny dowodów, która obliguje Sąd do kształtowania swego przekonania na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego podczas gdy z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika, iż Sąd I instancji bezkrytycznie przyjął, iż pomimo złamania co najmniej jednej kończyny dolnej oraz jej usztywnienia za pomocą gipsu M. M. (1) był zdolny do popełnienia szeregu przestępstw wymagających wysokiej sprawności fizycznej.

nadto, wynikający z powyższych uchybień procesowych:

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na błędnym przyjęciu przez Sąd I instancji, iż M. M. (1) uczestniczył w popełnianiu czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia w ramach grupy przestępczej, podczas gdy, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, przede wszystkim zeznania świadków B. P. (2) i D. K. (2) jak również wyjaśnienia samego oskarżonego stanowiące o urazie co najmniej jednej kończyny dolnej prowadzą do odmiennej konkluzji.

W konkluzji apelacji obrońca wniósł o uniewinnienie M. M. (1) od stawianych mu zarzutów ewentualnie z ostrożności procesowej uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

**Obrońca oskarżonego T. K.** zaskarżył wyrok w całości zarzucając obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 7 k.p.k. polegającą na przekroczeniu przez Sąd zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu dowolnej oceny, polegającej w szczególności na:

a. bezpodstawnym uznaniu dowodu z zeznań świadka R. Z. za wiarygodny, podczas gdy świadek ten w głównej mierze przerzuca jedynie odpowiedzialność na inne osoby, chroniąc jednocześnie siebie przed odpowiedzialnością karną, co winno znaleźć odzwierciedlenie w ocenie zeznań tego świadka;

b. bezpodstawnym uznaniu dowodu z zeznań świadków T. W. (2) i M. R. za wiarygodne, podczas gdy wskazani świadkowie nie byli konsekwentni w składanych zeznaniach, w szczególności początkowo nie przyznawali się do winy, nie pomawiali innych osób, nadto świadek T. W. (2) nie był w stanie rozpoznawać oskarżonego T. K.;

c. bezpodstawnym uznaniu dowodu z zeznań świadków R. Z., T. W. (2) i M. R. za wiarygodne, podczas gdy zebrany materiał dowodowy wskazuje, iż w zakresie zeznań tych świadków, jak również między zeznaniami świadków S. W., A. P., A. N. (1), W. K. (1) zachodzą sprzeczności w zakresie użycia broni podczas napadów;

d. bezpodstawnym uznaniu, że zeznania świadka R. Z. potwierdzają udział oskarżonego T. K. w przypisywanych mu przestępstwach, podczas gdy świadek ten wskazuje, że nie potrafi jednoznacznie określić, w których konkretnie napadach brał udział oskarżony T. K., jak również, iż ciężko mu jest przyporządkować poszczególne osoby do danych przestępstw;

e. bezpodstawnym uznaniu, że zeznania świadka T. W. (2) potwierdzają udział oskarżonego T. K. w przypisywanych mu przestępstwach, podczas gdy świadek ten wskazuje, iż:

- nie rozpoznaje oskarżonego T. K., a wiedzę co do tożsamości oskarżonego posiada ze słyszenia;

- oskarżony T. K. miał jeździć mniejszymi autami, nie wskazując jednocześnie, w których konkretnie napadach rzekomo miał brać udział oskarżony;

f. bezpodstawnym uznaniu, iż zeznania świadka M. R. potwierdzają udział oskarżonego T. K. w przypisywanych mu przestępstwach, podczas gdy świadek ten jednoznacznie wskazywał, iż nie jest w stanie przyporządkować poszczególnych osób do poszczególnych napadów;

g. bezpodstawnym uznaniu zeznań M. R., R. Z. i T. W. (2) za wiarygodne co do opisu przebiegu napadu, a w szczególności oznakowania pojazdu imitującego pojazd policyjny, podczas gdy pozostaje to w sprzeczności z zeznaniami świadków S. W., A. P., A. N. (1), W. K. (1);

h. uznaniu zeznań świadka T. W. (2) za wiarygodne, w sytuacji gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, że świadkowi zdarzało się być pod wpływem środków odurzających podczas przeprowadzanych napadów, wobec czego jego zdolność do prawidłowego postrzegania, a następnie odtwarzania przebiegu zdarzeń mogła być w istotnym zakresie naruszona, co w konsekwencji powinno znaleźć odzwierciedlenie w zakresie oceny wartości dowodowej zeznań tego świadka;

i. uznaniu zeznań świadka M. R. za wiarygodne, w sytuacji gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, że świadek nie wyklucza, iż w trakcie napadów zażywał środki odurzające, wobec czego jego zdolność do prawidłowego postrzegania, a następnie odtwarzania przebiegu zdarzeń mogła być w istotnym zakresie naruszona;

j. błędnej ocenie zebranego materiału dowodowego, a w konsekwencji niedostrzeżenie, iż w sprawie występują istotne dla rozstrzygnięcia wątpliwości, polegające na tym, że:

- żaden ze świadków, będących kierowcami nie rozpoznał oskarżonego T. K. mającego rzekomo uczestniczyć w przypisywanych mu przestępstwach;

- materiał dowodowy wskazuje, iż występują w szerokim zakresie rozbieżności co do wyglądu pojazdu, mającego imitować radiowóz policyjny;

- bezpodstawnym uznaniu, że z dowodów z zeznań świadków oskarżenia wynika, że oskarżony T. K. brał udział w poszczególnych napadach, podczas gdy świadkowie ci nie są w stanie określić, w których napadach oskarżony rzekomo miał brać udział;

- uznaniu, że oskarżony T. K. należał do zorganizowanej grupy przestępczej, podczas gdy świadek T. W. (2) w ogóle nie potrafił określić który z oskarżonych to T. K., a świadek R. Z. jedynie kojarzył imię i pseudonim oskarżonego;

a w konsekwencji powyższego:

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na błędnym przyjęciu, że:

a. oskarżony T. K. należał do zorganizowanej grupy przestępczej;

b. oskarżony T. K. brał udział w poszczególnych przypisywanych mu przestępstwach.

W konkluzji apelacji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego T. K. w całości i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego T. K. w całości i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Z ostrożności procesowej skarżący zarzucił też rażącą niewspółmierność orzeczonej w stosunku do oskarżonego kary, z uwagi na nieuwzględnienie przez Sąd I instancji stopnia winy oskarżonego oraz okoliczności o których mowa w art.

53 § 1 i § 2 k.k. i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w dolnych granicach zagrożenia ustawowego.

**Obrońca oskarżonego A. W.** zaskarżył wyrok w całości, zarzucając:

I. W zakresie pkt 12 wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, poprzez:

1. przyjęcie, że oskarżony działał w zorganizowanej grupie przestępczej, podczas gdy z zeznań świadków M. R., T. W. (2) i R. Z. nie wynika, że oskarżony był członkiem zorganizowanej grupy, a nadto, że sami świadkowie taką grupę tworzyli, co w konsekwencji doprowadziło do obrazy przez Sąd prawa materialnego tj. art. 258 § 2 k.k. przez wyrażenie niesłusznego poglądu prawnego, że oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, mającej na celu dokonywanie przestępstw,

2. przyjęcie, że oskarżony A. W. popełniał przestępstwa paliwowe z A. L. i przekazywał pieniądze J. G. (2) podczas gdy A. W. nigdy nie miał postawionych zarzutów w tym zakresie, a żadne postępowanie w tym zakresie nie toczyło się i nie toczy przeciwko oskarżonemu, a zarzut popełnienia czynów zarzucanych oskarżonemu z wymienionymi osobami wyodrębnione są do innych postępowań, w tym przed Sądem Okręgowym w Łodzi sygn. akt IV K 86/13 oraz przed Sądem Okręgowym w Warszawie sygn. akt VIII K 213/13.

II. W zakresie pkt 12 wyroku obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia tj., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wyrażającą się w nieprawidłowej ocenie zeznań świadków M. R., T. W. (2) i R. Z. i pominięciu zeznań tych świadków, z których wynikało, że oskarżony nie brał udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, a świadkowie takiej grupy nie tworzyli.

III. W zakresie punktów 13a i 13 b wyroku obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wyrażającą się w nieprawidłowej ocenie zeznań świadków R. Z. i M. R. i pominięciu zeznań tych świadków, z których wynikało, że w zarzucanym czynie z pkt XXVII aktu oskarżenia brał udział J. W. (1) ps. (...), a nie oskarżony A. S.,

2. art. 391 § 1 i 3 k.p.k., przez brak właściwej kontroli nad tym, czy świadkowie R. Z. i T. R. (1) nie zeznają odmiennie niż w trakcie postępowania przygotowawczego, co doprowadziło do złożenia przez świadków zeznań sprzecznych z ich pierwotnymi relacjami w kwestiach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, to jest wskazania w pierwszych zeznaniach J. W. (1) a nie A. W. jako biorącego udział w zarzucanym mu czynie, następnie nieujawnienia tych sprzeczności i braku wezwania świadków do ustosunkowania się do tych sprzeczności, co w rezultacie uniemożliwiło należytą ocenę wiarygodności ich zeznań złożonych w trakcie rozprawy,

3. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego wyrażającą się w pominięciu zeznań pokrzywdzonego G. M., w których rozpoznał jednego z napastników i to zaraz po zdarzeniu, a osoba ta nie jest wskazywana w zeznaniach świadków M. R., R. Z. i T. W. (2),

4. art. 192 § 2 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. poprzez przesłuchania świadka T. W. (2) z udziałem biegłego psychologa, podczas gdy biorąc pod uwagę okoliczności związane ze stanem zdrowia świadka powinien on być przesłuchany w obecności biegłego lekarza psychiatry.

IV. W zakresie punktu 14 wyroku obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, w postaci:

1. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 332 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez to, że wyrok nie zawiera dokładnego określenia przypisanego oskarżonemu czynu, ze wskazaniem czasu, miejsca a zwłaszcza wysokości powstałej szkody,

2. art. 391 § 1 i 3 k.p.k., przez brak właściwej kontroli nad tym, czy świadek T. W. (2) na rozprawie w dniu 28.11.2013 r. (k. 101097) nie zeznaje odmiennie niż w trakcie postępowania przygotowawczego, co doprowadziło do złożenia przez świadka zeznań sprzecznych z ich pierwotnymi relacjami w kwestiach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a więc użycia broni marki S. oraz nieujawnienia tych sprzeczności i braku wezwania świadka do ustosunkowania się do tych sprzeczności, a w rezultacie uniemożliwiło to należyłą ocenę wiarygodności ich zeznań złożonych w trakcie rozprawy.

V. W zakresie punktu 14 wyroku obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, w postaci art. 6 k.p.k., poprzez naruszenie prawa do obrony oskarżonego z uwagi na okoliczność, że wobec niezawarcia w wyroku dokładnego określenia przypisanego oskarżonemu czynu, ze wskazaniem czasu, miejsca a zwłaszcza wysokości powstałej szkody i osoby pokrzywdzonego oskarżony pozbawiony został jakiegokolwiek możliwości polemiki z tym zarzutem i nie był w stanie przedstawić jakiegokolwiek dowodu przeczącego zarzutowi oskarżyciela, który pozostaje przez to niemożliwy do zweryfikowania.

VI. W zakresie punktu 15 wyroku błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że oskarżony A. W. posiadał broń od bliżej nieustalonej daty do dnia 25 października 2000 r., podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego w tym przede wszystkim wyjaśnień samego oskarżonego wynika, że pistolet marki S. posiadał od 1998 r. do 2011 r., w 2011 r. następnie zniszczył tę broń i wyrzucił a innych źródeł dowodowych, na których można oprzeć ustalenia faktyczne nie ma.

VII. W zakresie punktu 15 obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na rozstrzygnięcie sprawy tj. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wyrażającą się w nieprawidłowej ocenie wyjaśnień oskarżonego A. W. oraz zeznań świadków R. A., W. A. i J. W. (2) i uznaniu ich za niewiarygodne, podczas gdy w zgromadzonym materiale dowodowym nie ma dowodów wskazujących na możliwość przyjęcia odmiennej wersji.

VIII. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na rozstrzygnięcie sprawy tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424§1 pkt 1 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wyrażającą się w nieprawidłowej ocenie i przytoczeniu wyjaśnień oskarżonego A. W., w części uzasadnienia gdzie Sąd opisując postawę oskarżonego w postępowaniu sądowym przytacza słowa, których oskarżony nie wypowiedział, tj. od słów: (...) do słów: „nie zna świadka Z.”, podczas gdy oskarżony nigdzie tak w trakcie trwania postępowania nie wyjaśniał, albowiem są to wyjaśnienia oskarżonego J. W. (1).

W konkluzji apelacji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i:

- w zakresie czynu z punktu 12 - o uniewinnienie oskarżonego od zarzutu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej,
- w zakresie czynów z punktów 13a, 13b i 14 - o uniewinnienie oskarżonego od zarzutu dokonania i usiłowania rozbojów,
- w zakresie czynu z punktu 15 - o dokonanie zmiany opisy czynu w zakresie okresu posiadania i przyjęcie, że oskarżony posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci pistoletu maszynowego marki S. w okresie od 1998 r. do 2011 r.

**Obrońca oskarżonego A. K.** zaskarżył wyrok w całości zarzucając obrazę przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 596 k.p.k., polegającą na skazaniu A. K. za inne przestępstwo popełnione przed dniem wydania, niż to w związku z którym nastąpiło wydanie bez uzyskania zgody Państwa wydającego w tym zakresie;

a nadto:

- art 7 k.p.k. poprzez:

a) dowolną ocenę zeznań świadka M. R. co mogło mieć wpływ na treść wyroku przez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego, podczas gdy ów świadek przyznał, iż w trakcie popełniania przestępstw zażywał środki odurzające - co w sposób znaczny mogło zaburzyć postrzeganie otoczenia jak i zapamiętywanie go;

b) dowolną ocenę zeznań R. Z., T. W. (2), M. P. (1), podczas gdy zeznania wskazanych osób nie były spójne i logiczne, doznawały „procesowej fluktuacji” w trakcie przeprowadzonego przewodu sądowego, czyniąc zeznania ww. osób za mało wiarygodne, w szczególności ogólne obciążanie oskarżonego polegające na wskazywaniu, iż brał udział w jakichś napadach ale których konkretnie - tego nie udało się ustalić na podstawie zeznań ww. osób.

c) błędną ocenę materiału dowodowego i pominięcie istotnych wątpliwości - z naruszeniem zasad domniemania niewinności - polegającej na negacji faktu, iż oskarżony nie został rozpoznany przez kierowców w stosunku do których miał popełniać przestępstwa objęte aktem oskarżenia,

- art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego okoliczności dotyczących przebiegu i udziału oskarżonego w czynach objętych aktem oskarżenia, podczas gdy w zgromadzonym materiale dowodowym nie znajdują się jakiegokolwiek dowody wskazujące ażeby oskarżony brał czynny udział w funkcjonowaniu grupy przestępczej, bądź był jej członkiem, czy też współorganizował jej działanie lub w jakikolwiek sposób kontaktował się z pozostałymi oskarżonymi, ponadto błędnym jest przyjęcie, iż oskarżony A. K. brał udział w poszczególnych przestępstwach objętych aktem oskarżenia - w efekcie wskazanego naruszenia wyrok wydano z naruszeniem zasady zarówno domniemania niewinności jak i zasady in dubio pro reo.

W konkluzji apelacji obrońca wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuczanych mu czynów.

Z ostrożności procesowej zaskarżonemu wyrokowi zarzucił też rażącą surowość kary z uwagi na nieuwzględnienie okoliczności określonych w art. 53 § 1 i 2 k.k. jak i stopnia winy oskarżonego.

W odniesieniu do zarzutu naruszenia obowiązującej procedury obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

**Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:**

**Apelacje okazały się o tyle zasadne, że należało w zaskarżonej części wyroku dokonać zmian, o których mowa w wyroku Sądu Apelacyjnego.**

W związku z podniesionymi w apelacji zarzutami obraży art. 4, art. 5 § 2, art. 7 i art. 410 k.p.k. należy stwierdzić co następuje.

Art. 4 k.p.k. statuuje ogólną regułę postępowania nakazującą sądowi orzekającemu dochować wymogu obiektywizmu i nie może stanowić samodzielnej podstawy zaskarżenia. Dla skutecznego podniesienia zarzutu obraży art. 4 k.p.k. nie wystarczy ogólne stwierdzenie o nieobiektywności sądu opierające się wyłącznie na subiektywnym odczuciu strony postępowania karnego, w szczególności wynikającym z odmiennej niż sąd oceny materiału dowodowego.

O braku obiektywizmu sądu można natomiast mówić wówczas, gdy poprzez naruszenie określonych norm nakazujących lub zakazujących działa on na niekorzyść określonej strony postępowania lub w sposób wyraźny faworyzuje jedną ze stron.

Ustanowiony w art. 7 k.p.k. obowiązek dokonywania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego analizę dotyczy nie tylko sądu orzekającego. Tak więc skarżący, który zmierza do podważenia zasadności rozstrzygnięcia

poprzez zanegowanie oceny dowodów stanowiących jego podstawę, nie może ograniczyć się do prostego zaprzeczenia i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności winy być obdarzone wyłącznie dowody korzystne dla oskarżonego, w tym jego wyjaśnienia. Ta metoda kwestionowania trafności skarżonego orzeczenia nie może być uznana za skuteczną. Środek odwoławczy nie może ograniczać się jedynie do negacji stanowiska sądu, zwłaszcza w zakresie oceny materiału dowodowego. Obowiązkiem skarżącego jest wykazanie jakich konkretnych uchybień dopuścił się sąd meriti w kontekście zasad wiedzy - w szczególności logicznego rozumowania - oraz doświadczenia życiowego oceniając zebrany materiał dowodowy. Za oczywiście niewystarczające należy tu także uznać samo przeciwstawienie dowodom, na których oparł się sąd orzekający, występujących w sprawie dowodów przeciwnych, jeśli przy tym nie zostanie wykazane, że to właśnie owe dowody przeciwne, ocenione w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego, winny uzyskać walor wiarygodności, zaś dowody stanowiące podstawę ustaleń sądu, w świetle tych samych zasad, są tego waloru pozbawione.

Co do zarzutu obraży art. 5 § 2 k.p.k. przypomnieć należy, że wątpliwości występujące w sprawie należy uwzględniać na korzyść oskarżonego dopiero wówczas, gdy nie można ich rozstrzygnąć przy pomocy narzędzi jakimi dysponuje sąd, a więc zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, ewentualnie przez kontynuowanie postępowania dowodowego. Sam fakt ich istnienia, wynikający z rozbieżności w materiale dowodowym, nie może niejako automatycznie skutkować interpretacją ich na korzyść oskarżonego, co w praktyce musiałoby sprowadzać się do dania wiary dowodom korzystnym dla niego i odrzuceniu dowodów go obciążających.

Istotą przepisu art. 410 k.p.k. jest to, że sąd ferując wyrok nie może opierać się na tym, co nie zostało ujawnione na rozprawie jak również i to, że wyroku nie wolno wydawać na podstawie części materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych, które je podważają. Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego, a mianowicie art. 7 k.p.k. wtedy, gdy m.in. stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających tak na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2011 r., sygn. II KK 183/11, LEX nr 1108458). Wymóg orzekania na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie oznacza bynajmniej, że na sądzie orzekającym ciąży bezwzględny obowiązek przywoływania i wypowiedzania się odnośnie wszystkich bez wyjątku dowodów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 r., sygn. V KK 428/11 LEX 1103643).

W przedmiotowej sprawie dowodami obciążającymi są:

- w odniesieniu do czynów przypisanych oskarżonemu M. M. (1) – relacje złożone przez R. G., R. Z., P. K. (2), T. W. (2), M. R.,
- w odniesieniu do czynów przypisanych oskarżonym T. K., A. W. i A. K. – przede wszystkim relacje złożone przez R. Z., T. W. (2) i M. R..

Relacje złożone przez osoby obciążające oskarżonych są typowym dowodem z pomówienia. Powszechnie przyjmuje się, że ocena wiarygodności pomówienia wymaga ze strony sądu szczególnej ostrożności. Pomówienie nie stanowi bowiem dowodu pełnowartościowego, chyba że jest ono jasne i konsekwentne, a ponadto znajduje potwierdzenie w innych dowodach bezpośrednich lub pośrednich (Komentarz do Kodeksu postępowania karnego pod red. prof. dr hab. Zbigniewa Gostyńskiego, Dom Wydawniczy ABC, 1998, teza 9 do art 7, str. 172 - 173, tom I).

Przy dowodzie z pomówienia nie jest konieczne, aby relacje pomawiającego były potwierdzone innymi dowodami co do każdego opisywanego przez niego zdarzenia. Potwierdzenie innymi dowodami co najmniej części przestępstw opisanych przez pomawiającego daje podstawy do pozytywnego zweryfikowania pozostałych jego relacji dotyczących innych przestępstw popełnionych przez tych samych sprawców, a także przez inne osoby.

Tego rodzaju sytuacja miała miejsce w przedmiotowej sprawie. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku szczegółowo wyjaśnił w zakresie których czynów relacje osób pomawiających korelują ze sobą (str. 74 – 79 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Sąd I instancji wskazał też w jakim zakresie relacje te co do

przebiegu poszczególnych zdarzeń znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, w tym zeznaniach pokrzywdzonych, protokołach oględzin, dokumentacji medycznej, analizie logowań telefonów komórkowych, billingów połączeń telefonicznych itp. (str. 69 – 73 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Oskarżonym zarzucono i przypisano popełnienie poszczególnych przestępstw w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym. W tym celu niezbędne było ustalenie, że oskarżeni popełniając konkretne czyny mieli świadomość działania w tego rodzaju grupie, akceptując obowiązujące w niej zasady. Z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że napady na kierowców samochodów ciężarowych w celu dokonania kradzieży przewożonych towarów nie tylko przebiegały w sposób zorganizowany i planowy, ale były wykonywane przez grupę mającą wyodrębnione kierownictwo, dysponującą stosownymi środkami technicznymi i sprzętem. Grupa posiadała bowiem broń palną, akcesoria policyjne w tym umundurowanie, poruszała się samochodami imitującymi samochody służbowe Policji. Działania przestępcze dotyczące typowania, obserwacji i zatrzymywania pojazdów, przetrzymywania kierowców, odprowadzania pojazdów w celu rozładowania znajdujących się w nich towarów były wykonywane w sposób skoordynowany. Jednocześnie osoby kierujące grupą posiadały kontakty z osobami zajmującymi się dystrybucją skradzionych towarów, co wymagało działań logistycznych związanych z ich przechowywaniem i transportem, przy czym wszystkie te czynności miały charakter dyskrecjonalny z uwagi na ich nielegalny charakter. Zmieniennym jest przy tym, że celem grupy nie było popełnienie określonych z góry przestępstw lecz prowadzenie działalności przestępczej polegającej na napadach na kierowców samochodów ciężarowych i dokonywaniu zaboru przewożonych towarów, o których decydowało kierownictwo grupy, a osoby wchodzące w skład grupy wykazywały swoją dyspozycyjność dla tego rodzaju działalności. Grupą początkowo kierowali M. M. (1) i R. P., a później M. M. (1) i A. L.. Do grupy należeli M. R., T. W. (2), R. Z., R. G. i P. K. (2). Po podziale grupy kierował nią A. L., a w jej skład wchodził M. R., T. W. (2) i R. Z.. Następnie dołączyli do niej oskarżeni T. K., A. W. i A. K.. O tym, że przed podziałem grupy kierowniczą w niej rolę pełnił M. M. (1) świadczą relacje M. R., R. G., T. W. (2), a także R. Z..

Podczas napadów, w których brał udział A. K., jego zadaniem było zatrzymywanie pojazdów w przebraniu policjanta. Zadaniem T. K. było odprowadzanie pojazdów z miejsca zdarzenia w celu ich rozładowania. Natomiast A. W. podczas zdarzeń, o których mowa w pkt 13b i w pkt 14 zaskarżonego wyroku brał udział w zatrzymaniu pojazdów, a w zdarzeniu, o którym mowa w pkt 13a zaskarżonego wyroku miał uczestniczyć w charakterze kierowcy (vide: ustalenia zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku). T. W. (2) wskazywał, że A. K. był członkiem grupy, a T. K. i A. W. jedynie współpracowali z grupą (k. 3362 – 3364). M. R. na rozprawie zeznał, że A. W. i T. K. jedynie uczestniczyli w konkretnych napadach i jego zdaniem nie byli członkami grupy w odróżnieniu od R. Z. czy też A. K., którzy byli jego kolegami ( k. 99526). Z tą relacją korespondują depozycje R. Z., który stwierdził, że w jakiś napadach brał z nim udział znajomy A. L. o ps. (...), tj. oskarżony T. K.. Bez względu na to jak M. R., T. W. (2) i R. Z. precyzowali status i rolę oskarżonych T. K., A. W. i A. K. w grupie dokonującej napadów na kierowców samochodów ciężarowych to bezspornym jest, że oskarżeni biorąc udział w czynach im przypisanych musieli mieć pełną świadomość, że uczestniczą w działaniach grupy dysponującej bazą organizacyjną niezbędną do planowania i przeprowadzania napadów, posiadającej broń oraz niezbędny sprzęt i akcesoria, oraz miejsca ich przechowywania, a także kontakty z nabywcami skradzionych towarów, miejsca do ich składowania oraz środki transportu. Tym samym oskarżeni dopuszczając się przypisanych im czynów działali w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym.

Nie bez znaczenia jest także to, że po tym, jak na czele grupy stanął A. L., a więc w okresie kiedy z grupą związali się oskarżeni T. K., A. W. i A. K., nawiązano kontakty z J. G. (2), któremu zaczęto przekazywać część zysków uzyskanych z napadów (relacja T. Z. k. 3195 – 3196, a także zeznania T. W. (2) k. 101099). Powyższe świadczy o sformalizowaniu tej grupy a następnie jej unifikacji w ramach nielegalnych struktur przestępczych. Następstwem tego był udział A. W. w przestępczych działaniach grupy J. G. (2), co znalazło odzwierciedlenie w przypisanym temu oskarżonemu czynnie z art. 258 § 2 k.p.k. (pkt 12 zaskarżonego wyroku).

Art. 65 k.k. określa kategorię osób, do których mają zastosowanie przepisy dotyczące wymiaru kary, środków karnych oraz środków związanych z poddaniem sprawcy próbie, przewidziane wobec sprawcy określonego w art. 64 § 2 k.k. Przepis ten został znowelizowany z dniem 1 maja 2004 r. (ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks



karny oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. Nr 93, poz. 889). W wyniku tej nowelizacji wprowadzono zapis, że ma on zastosowanie m.in. do sprawcy, który popełnia przestępstwo działając w zorganizowanej grupie albo związku mającym na celu popełnienie przestępstwa (art. 65 § 1 k.k.). Art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją miał niewątpliwie węższy zakres, gdyż do jego zastosowania należało wykazać że popełniając przestępstwo sprawca działał w zorganizowanej grupie lub związku mającym na celu popełnianie przestępstw (a nie tylko popełnienie przestępstwa).

W tej sytuacji skazując oskarżonych za przestępstwa rozboju, w tym zakończone w fazie stadialnej w postaci usiłowania, przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. (czyn przypisany oskarżonemu M. M. (1) w pkt 8 zaskarżonego wyroku), przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. (czyny przypisane oskarżonemu M. M. (1) w pkt 6 i 9 zaskarżonego wyroku) należało w podstawie prawej skazania i podstawie prawnej wymiaru kary powołać – poza stosownymi przepisami części szczególnej Kodeksu karnego określającymi dany czyn – art. 65 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed wyżej wymienioną nowelizacją w zw. z art. 4 § 1 k.k. albowiem czyny te miały miejsce przed dniem 1 maja 2004 r. Dlatego też niezbędne było dokonanie w tym zakresie stosownej zmiany zaskarżonego wyroku.

Odnosząc się do innych kwestii zawartych w apelacjach obrońców należy stwierdzić co następuje.

1.

#### Apelacja obrońcy oskarżonego M. M. (1).

W odniesieniu do stanu zdrowia oskarżonego M. M. (1) wynikającego z urazu w postaci złamania nogi Sąd Okręgowy zajął wyczerpujące stanowisko w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W oparciu o zeznania D. K. (2), który prowadził rehabilitację oskarżonego oraz wytworzoną przez niego dokumentację Sąd I instancji stwierdził, że nie można uznać za wiarygodne twierdzeń oskarżonego, iż miał on złamane obie nogi. Sąd ten uznał też, że ustaleń tych nie mogą zmienić zeznania B. P. (3), która wiedzę o tym, że oskarżony doznał złamania, nie jednej a obu kończyn dolnych, posiadała jedynie od oskarżonego.

Rozważając, czy oskarżony miał możliwość po upływie pewnego, lecz niezbyt długiego okresu czasu od złamania, brać udział w przypisanych mu czynach Sąd Okręgowy podniósł, że:

- oskarżony nie był osobą racjonalnie dbającą o zdrowie gdyż po złamaniu udał się do B. P. (3) zamiast bezpośrednio do szpitala bądź na pogotowie,

- z uwagi na brak dokumentacji szpitalnej nie jest wiadomo, czy oskarżonemu założono gips bądź usztywniono nogę w inny sposób,

- najbliższe czyny, których dopuścił się oskarżony po doznanym urazie miały miejsce 6 i 7 lipca 1999 r., tj. nie bezpośrednio po złamaniu, a z biegiem czasu stan zdrowia oskarżonego ulegał poprawie (str. 67 – 68 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Brak jest podstaw do podważania powyższych ustaleń i rozważań Sądu I instancji. Nie wynika z nich, jak twierdzi skarżący, że zeznania B. P. (3) zostały uznane za obciążające oskarżonego. Zrozumiałym jest, że osoba, która uległa wypadkowi i nie może samodzielnie udać się do szpitala, zwraca się o pomoc do przypadkowych osób znajdujących się w pobliżu miejsca zdarzenia. Przemieszczenie się oskarżonego do świadka B. P. (3) świadczy, z jednej strony – jak zauważył to Sąd Okręgowy – o pewnej nonszalancji co do własnego stanu zdrowia, a z drugiej, że mógł się on poruszać. Ma rację obrońca, że każde usztywnienie złamanej nogi wiąże się z utrudnieniami w przemieszczaniu. Nie oznacza to jednakże, że były one tego rodzaju, że uniemożliwiały bądź znacząco przeszkadzały w poruszaniu się, w tym wykluczały udział w przypisanych oskarżonemu czynach. O tym, że nie były to znaczne ograniczenia świadczą relacje osób pomawiających oskarżonego, z których nie wynika aby zauważyli bądź pamiętali, że oskarżony miał trudności w poruszaniu się. Charakterystycznym jest też – co zauważył Sąd I instancji – że okoliczności związane ze złamaniem nogi oskarżony podniósł dopiero w postępowaniu sądowym i to nie w początkowej jego fazie (str. 67 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Okoliczność, że ustalenia co do udziału oskarżonego w przypisanych mu czynach zostały poczynione na podstawie relacji innych sprawców biorących w nich udział nie oznacza, że relacje te nie mogą być miarodajnym materiałem dowodowym. Znamiennym jest przy tym, że oskarżonego obciążają relacje, nie jednej, a szeregu osób. Nie do przyjęcia jest teza, że relacje osób pomawiających mają na celu rozmycie odpowiedzialność osób rzeczywiście winnych. Pomawiający nie wypierają się przecież udziału w mających miejsce przestępstwach.

Relacje A. L. - jak trafnie podniósł skarżący -szczątkowo dotyczą zdarzeń, o których mowa w czynach przypisanych oskarżonemu i nie były one podstawą ustaleń co do udziału w nich M. M. (1).

Obrońca oskarżonego w uzasadnieniu apelacji bliżej odniósł się do rozboju z pkt 5d zaskarżonego wyroku, w którym pokrzywdzonym był węgierski kierowca J. S., a sprawcy dokonali zaboru słodyczy firm (...) i (...). Napad ten opisał T. W. (2) w wyjaśnieniach z dnia 4 maja 2011 r., wskazując że brał w nim udział oskarżony (k. 3377 – 3385). M. R. po okazaniu mu materiałów dotyczących powyższego napadu wskazał osoby uczestniczące w zdarzeniu, z tym, że nie miał pewności co do udziału M. M. (1) (protokół przesłuchania w charakterze świadka z 25 stycznia 2011 r. k. 2866 – 2868). W trakcie przeprowadzonej konfrontacji z T. W. (2) stwierdził, że faktycznie w napadzie brał udział M. M. (1) (protokół z 24 maja 2011 r. k. 3420 – 3426). Skoro świadek M. R. podczas przesłuchania poprzedzającego konfrontację nie wykluczył udziału oskarżonego w wyżej wymienionym zdarzeniu, a następnie podczas konfrontacji potwierdził, że tenże oskarżony brał udział w przestępstwie, to nie było potrzeby aby w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy dokonywał szerszej analizy relacji M. R.. Należy przy tym pamiętać, że o udziale M. M. (1) w zdarzeniu mówił też R. G. (k. 5722 – 5723).

W pkt 9 zaskarżonego wyroku przypisano oskarżonemu czyn polegający na zbyciu P. K. (2) latem 1999 r. pistoletu W. (...)z amunicją, który zakwalifikowano na podstawie art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (czyn z pkt XIX aktu oskarżenia). Ustalenia w tym zakresie zostały poczynione na podstawie relacji P. K. (2) z postępowania przygotowawczego. Stwierdził on wówczas, że pistolet W.(...)z kilkoma sztukami amunicji nabył chyba latem 1999 r. od M. M. (1) za 1.500 zł, przy czym oskarżony przybył do niego z R. P.. Dodał też, że z tego pistoletu oddał kilka strzałów (protokół przesłuchania z 25 stycznia 2012 r., k. 7358 – 7360). Relacja powyższa została złożona przez P. K. (2) po upływie ponad 10 lat od zdarzenia. Zrozumiałym jest zatem, że określając porę roku, w której miało ono miejsce P. K. (2) użył sformułowania: „chyba latem”. Należy zauważyć, że P. K. (2) zapamiętał cenę nabycia i okoliczności transakcji, a mianowicie przyjazd do niego oskarżonego z R. P.. Nie można zgodzić się z obrońcą, że kupno broni przez osobę dopuszczającą się szeregu przestępstw było tak wyjątkową okolicznością, iż po upływie wielu lat winien on dokładnie podać datę transakcji. Obrońca nie odniósł się w apelacji do zeznań P. K. (2) z rozprawy. Tym niemniej należy zauważyć, że po odczytaniu protokołu przesłuchania z k. 7358 – 7360 P. K. (2) stwierdził że: „Wszystko odpowiada prawdzie”, lecz następnie dodał: „Jeśli chodzi o kupno broni, to kupiłem ją od P., dostałem ją z ręki od P. i P. zapłaciłem. W pierwszej chwili skojarzyłem, że broń brałem od M., ponieważ oni zawsze przyjeżdżali razem, potem po przemyśleniu doszedłem jednak, że od P.” (k. 100 000 – 100 001). Sąd Okręgowy nie oparł ustaleń faktycznych na podstawie tych zeznań i stanowisko to jest w pełni zasadne w świetle całości wypowiedzi świadka na rozprawie. Odnosząc się bowiem do odczytywanych mu relacji z postępowania przygotowawczego świadek dokonywał w nich korekt, tak aby jak najmniej obciążały one M. M. (1). Nie do przyjęcia zaś jest, aby P. K. (2) w szeregu relacji składanych w postępowaniu przygotowawczym błędnie opisał rolę oskarżonego w poszczególnych zdarzeniach. Tym samym jego zeznania z rozprawy w zakresie dotyczącym oskarżonego nie mogły być uznane za miarodajne.

Trzeba też zasygnalizować, że czyn polegający na sprzedaży broni palnej winien być zakwalifikowany na podstawie art. 263 § 1 k.k. Z uwagi na kierunek apelacji Sąd odwoławczy nie miał jednakże możliwości dokonania w tym zakresie stosownej zmiany.

W odniesieniu do orzeczonych kar Sąd Apelacyjny zajął stanowisko w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

2.

Apelacja obrońcy oskarżonego T. K..

Oskarżonemu T. K. przypisano udział w czterech przestępstwach rozboju z art. 280 § 2 k.k., w tym jednego zakończonemu w fazie uśiłowania (czyn z pkt 11c zaskarżonego wyroku).

Świadkowie M. R., T. W. (2) i R. Z. brali udział w wielu napadach na kierowców samochodów ciężarowych. Jak już podniesiono we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia zrozumiałym jest, że nie wszyscy z nich byli w stanie dokładnie odtworzyć przebieg wszystkich zdarzeń. Świadek M. R. nie miał wątpliwości, że oskarżony T. K. brał udział w zdarzeniach opisanych w pkt 11a i 11b zaskarżonego wyroku. Nie mógł sobie przypomnieć napadu, o którym mowa w pkt 11c zaskarżonego wyroku (k. 29, 3417 – 3419). T. W. (2) wskazywał na udział oskarżonego w napadach opisanych w pkt 11a, 11b, 11c i 11d zaskarżonego wyroku (k. 3377 – 3385, 3573 – 3576, 4897 - 4900). R. Z. odnosząc się do napadu z pkt 11a stwierdził, że nie może dokładnie opisać zdarzenia gdyż zlewa się ono w pamięci z innymi zdarzeniami (k. 3176 – 3183), z tym że po konfrontacji z T. W. (2) stwierdził, iż brał w nim udział, a jednym z jego uczestników był też T. K. (k. 4914 – 4918). Po okazaniu materiałów dotyczących zdarzenia z pkt 11d zaskarżonego wyroku R. Z. potwierdził, że brał w nim udział, m. in. z T. K. (k. 4862 – 4865).

W odniesieniu do zażywania narkotyków przez M. R. Sąd Apelacyjny wypowiedział się przy omawianiu apelacji obrońcy oskarżonego A. K.. Świadek T. W. (2) podczas przesłuchania na rozprawie przyznał, że zażywał narkotyki, z tym, że miało to miejsce na początku lat 90 – tych. Stwierdził też, że po wypadku samochodowym w 2000 r. leczył się psychiatrycznie. Podczas jednego z napadów był pod wpływem narkotyków, ale była to niewielka ilość. Obecnie nie zażywa narkotyków a jego stan psychiczny jest bardzo dobry (k. 100138 – 100140). Zeznał też, że w okresie, o którym mowa w zarzutach stawianych oskarżonemu sporadycznie zażywał narkotyki (k. 101 100). W sprawie dopuszczono dowód z opinii biegłej psycholog J. P. (3), która stwierdziła:

- ogólny poziom sprawności intelektualnej świadka T. W. (2) przebiega na poziomie „powyżej przeciętnej”; podstawowe funkcje intelektualne jak: spostrzeganie, myślenie logiczne, przyczynowo-skutkowe, pamięć, zdolności językowe przebiegają prawidłowo;
- świadek był w stanie dokonać spostrzeżeń, zapamiętać je i prawidłowo odtworzyć podczas przesłuchania, a pojawiające się nieścisłości może tłumaczyć znaczny upływ czasu; w składanych zeznaniach stwierdza się występowanie kryteriów szczegółowych i motywacyjnych, wskazujących na ich prawdopodobieństwo odzwierciedlenia w rzeczywistości;
- świadek relacjonując swoje zeznania osadzał je w kontekście sytuacyjnym i czasowym, czynniki te potwierdzają wiarygodność złożonych przez niego zeznań;
- badanie psychologiczne wykazało utrzymujące się w granicach normy zdolności zapamiętywania i odtwarzania materiału słownego, przy również utrzymującej się na podobnym poziomie zdolności funkcjonowania pamięci wzrokowej;
- wątpliwości mogą budzić cechy osobowości (nieprawidłowej), które dominowały w zachowaniu świadka podczas składania zeznań, takie, jak: niski poziom uspołecznienia, empatii i wrażliwości emocjonalnej, egocentryzm, nadmierna koncentracja uwagi na sobie, a także słaba tolerancja frustracji, impulsywność, skłonność do drażliwości - takie osoby zwykle niechętnie przyznają się do własnych błędów, rzadko odczuwają poczucie winy, są skłonne do manipulacji i łamania zasad, nie przestrzegają reguł społecznych; należy jednakże wziąć pod uwagę wyniki uzyskane w teście osobowościowym, które wskazują wprawdzie na osobę niezsocjalizowaną i niepodatną na aprobatę społeczną, a jednocześnie szczerą w udzielaniu odpowiedzi;
- badany nie ujawnia skłonności do fantazjowania, konfabulacji i zniekształcania zeznań w sposób zamierzony.

Zdaniem biegłej biorąc pod uwagę upływ czasu i związane z tym konsekwencje w postaci naturalnych procesów, jakim podlega pamięć, można stwierdzić, że zeznania pod względem treści i logiki są zasadniczo zgodne i z psychologicznego punktu widzenia, znajdują się w nich informacje, które mogą stanowić wartościowy materiał.

W postępowaniu przygotowawczym T. W. (2) rozpoznał na okazanych mu tablicach poglądowych oskarżonego T. K., stwierdzając, że jest to mężczyzna: „(...) którego znałem pod ps. (...), nazwisko chyba K.. On brał udział w niektórych napadach na tiry, jako kierowca skradzionych ciężarówek” (protokół przesłuchania w charakterze podejrzanego z 11 maja 2011 r., k. 3404 – 3410). Odpowiadając na rozprawie na pytania, czy rozpoznaje obecnego na sali oskarżonego T. K. świadek stwierdził: „K. czyli (...), uczestniczył z nami w przestępstwach, był kierowcą, jeździł samochodami, mniejszymi do 12 ton - dostawczymi. Ja tylko, nie wiem czy osoba obecna w dniu dzisiejszym na sali to (...), bo bym go nie rozpoznał wizualnie bo może tak się zmienił, zresztą nie widziałem się z oskarżonymi od 10 lat.” (K. 100 138). Powyższe stwierdzenie w najmniejszym stopniu nie deprecjonuje rozpoznania oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym, a zawarte w cytowanej wypowiedzi stwierdzenie, że oskarżony jeździł jedynie mniejszymi samochodami odnoszą się do pracy zawodowej oskarżonego, a nie jego działalności przestępczej.

Świadek R. Z. podczas przesłuchania w dniu 14 marca 2011 r. rozpoznał na okazanych mu tablicach poglądowych T. K., stwierdzając, że jest to: „(...) K. na temat którego już wyjaśniłem” (k. 3192 – 3200). Na rozprawie świadek rozpoznając oskarżonych, odnośnie oskarżonego T. K. stwierdził, że jest to K. z tym, że nie pamiętał jego nazwiska (k. 99919). To, że świadek pamiętał jedynie pseudonim oskarżonego nie dezawuuje jego relacji dotyczących udziału T. K. w przestępczych zachowaniach.

Sąd Okręgowy na podstawie relacji osób przyznających się do udziału w napadach ustalił, że od przystąpienia do grupy oskarżonego T. W. (2), zaczęto używać granatowego V. (...) imitującego samochód policyjny gdyż był on zaopatrzony w fałszywe tablice rejestracyjne rozpoczynające się od liter (...), charakterystycznych dla tego rodzaju pojazdów (str. 2 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Co do przebiegu konkretnych zdarzeń najbardziej miarodajne są te relacje pokrzywdzonych, które zostały złożone bezpośrednio po nich. W odniesieniu do pojazdów, którymi poruszali się sprawcy stwierdzili oni, co następuje:

- S. W. (czyn z pkt 11a zaskarżonego wyroku) – zatrzymało go dwóch policjantów poruszających się oznakowanym samochodem policyjnym (protokół ustnego zawiadomienia o przestępstwie z 8 grudnia 1999 r., k. 2453 – 2454 i protokół przesłuchania w charakterze świadka z 8 grudnia 1999 r., k. 2457 – 2459).

- A. P. (czyn z pkt 11b zaskarżonego wyroku) – dwóch mężczyzn przebranych za policjantów stało w zatoczce autobusowej przy samochodzie V. (...) oznakowanym jako wóz policyjny (protokół ustnego zawiadomienia o przestępstwie z 17 grudnia 1999 r., k. 3706 – 3707 i protokół przesłuchania w charakterze świadka z dnia 17 grudnia 199 r., k. 3711 – 3715),

- A. N. (1) (czyn z pkt 11c zaskarżonego wyroku) – w zatoczce autobusowej stał V. (...) koloru granatowego (protokół zawiadomienia o przestępstwie z 28 stycznia 2000 r., k. 3970 – 3971, protokół przesłuchania w charakterze świadka z 28 stycznia 2000 r., k. 3972 – 3974),

- W. K. (1) (czyn z pkt 11d zaskarżonego wyroku) – policjanci poruszali się oznakowanym pojazdem V. (...) (protokół zawiadomienia o przestępstwie z 17 marca 2000 r., k. 4330, a także protokół przesłuchania w charakterze świadka z 17 marca 2000 r., k. 4332 – 4334).

Zważywszy, że samochód V. (...), którym poruszali się sprawcy był zaopatrzony w policyjne tablice rejestracyjne, nie można zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego, że występują sprzeczności pomiędzy relacjami osób przyznających się do udziału w napadach a zeznaniami pokrzywdzonych co do wyglądu pojazdu imitującego pojazd policyjny, w tym jego oznakowania.

Nie ma racji obrońca oskarżonego, że zeznania wyżej wymienionych pokrzywdzonych nasuwają wątpliwości, iż sprawcy posługiwali się bronią. Pokrzywdzeni złożyli w tym zakresie jednoznaczne zeznania, że grożono im użyciem broni. W uzasadnieniu apelacji skarżący wskazał, że A. N. (1) zeznał, iż nie grożono mu bronią. Pozostaje to w sprzeczności z zeznaniami A. N. (1), który opisując zdarzenie mające miejsce w dniu 28 stycznia 2000 r. wyraźnie

wskazał, że gdy zażądał okazania mu legitymacji służbowej to mężczyzna przebrany za policjanta wyjął pistolet i nakazał mu opuścić pojazd, a on wtedy odjechał.

Fakt, że pokrzywdzeni nie byli w stanie rozpoznać sprawców nie oznacza, że oskarżony T. K. nie dopuścił się przypisanych mu czynów. W zdarzeniach brało bowiem udział kilku sprawców, przebiegały one dynamicznie i wiązały się z dużym stresem wywołanych obawami pokrzywdzonych o zdrowie czy też życie.

W odniesieniu do orzeczonych kar Sąd Apelacyjny zajął stanowisko w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

3.

### Apelacja obrońcy oskarżonego A. W..

W pkt 12 zaskarżonego wyroku oskarżonemu przypisano przestępstwo z art. 258 § 2 k.k. polegające na udziale w okresie od 29 listopada 2001 r. do lutego 2002 r. w Ł. w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym mającej na celu popełnianie przestępstw, a w szczególności rozbojów oraz uprowadzeń dla okupu. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd I instancji ustalił, że oskarżony przekazywał informacje na temat możliwych do popełnienia przestępstw na terenie Ł. w postaci porwań w celu uzyskania okupu, a także brał udział w przestępstwach paliwowych, tj. kradzieżach paliwa i jego nielegalnym obrocie (str. 4 – 5 uzasadnienia). Do stwierdzenia, że w ramach grupy przestępczej oskarżony brał udział w kradzieżach czy też nielegalnym obrocie paliwami nie jest niezbędne skazanie go za tego rodzaju czyny.

Obrońca w uzasadnieniu apelacji cytuje fragmenty zeznań M. R., R. Z. i T. W. (2) podnosząc, że rola oskarżonego w przypisanych mu przestępstwach rozboju była podrzędna i czynów tych nie dopuścił się on w ramach grupy przestępczej (str. 7 – 8 apelacji). We wcześniej części niniejszego uzasadnienia Sąd Apelacyjny odniósł się do tej kwestii.

W pkt 13a zaskarżonego wyroku przypisano oskarżonemu udział w napadzie na samochód przewożący bankomaty, którym kierował (...) kierowca (czyn z pkt XXVII aktu oskarżenia). Podczas przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym T. W. (2) jednoznacznie stwierdził, że w napadzie brał udział A. W. (protokół przesłuchania z 5 maja 2011 r., k. 3386 – 3393). Na udział oskarżonego w tym rozboju nie wskazywali M. R. (protokół z przesłuchania w charakterze podejrzanego z 30 grudnia 2009 r., k. 31- 35) i R. Z., z tym, że nie był on pewny, czy samochodem ciężarowym z miejsca zdarzenia odjechał J. W. (1) ps. (...), czy też ktoś inny (protokół przesłuchania w charakterze podejrzanego z 11 marca 2001 r., k. 3184 – 3191). W postępowaniu przygotowawczym przeprowadzono konfrontacje pomiędzy T. W. (2) i R. Z. oraz pomiędzy M. R. i T. W. (2). Podczas tej pierwszej konfrontacji po ujawnieniu relacji złożonej przez T. R. (2) Z. stwierdził: „Oдноśnie osoby, która prowadziła tira po napadzie, to w ogóle nie pamiętam kto nim jechał. Mógł to być rzeczywiście B. ale w tej chwili tego nie pamiętam” (k. 4914 – 4918). Z kolei M. R. po usłyszeniu relacji T. W. (2) stwierdził, że w napadzie zamiast (...) był (...) tj. A. W. i on kierował skradzionym samochodem (k. 3420 – 3426). W trakcie przesłuchania na rozprawie R. Z. ujawniono zarówno wyjaśnienia z k. 3184 – 3191 (k. 99929) jak i protokół konfrontacji z k. 4914 – 4918 (k. 99937). Po ujawnieniu tego ostatniego protokołu na pytanie przewodniczącego składu orzekającego: „z czego wynikały omyłki w składzie grupy” świadek odpowiedział: „osoby biorące udział w poszczególnych napadach mogły mi się pomylić z uwagi na upływ czasu, liczbę napadów (...). Podczas rozmowy z W. przy konfrontacji pewne rzeczy, które on powiedział przypominały mi się - dlatego częściowo prostowałem uprzednie informacje” (k. 99937). Wyjaśnił on zatem dlaczego po konfrontacji z T. W. (2) obciążył oskarżonego A. W., potwierdzając że brał on udział w napadzie na samochód przewożący bankomaty. Świadcowi M. R. również ujawniono depozycje z postępowania przygotowawczego. Po ujawnieniu relacji z k. 31 – 37 świadek podniósł, że w odczytanym protokole jest pomyłka dotycząca W. ps. (...), a mianowicie, że w napadzie na tira z bankomatami nie brał udziału (...) a (...) (k. 99530). Następnie świadek potwierdził treść depozycji z protokołu konfrontacji z T. W. (2) (k. 99589). Nie można zatem twierdzić, że M. R. i R. Z. na rozprawie nie odnieśli się do tych relacji z postępowania przygotowawczego, w których nie wskazali, że w napadzie, o którym mowa w czynzie z pkt 13a zaskarżonego wyroku nie brał udziału A. W..

Ma rację skarżący, że G. M., będący kierowcą samochodu przewożącego bankomaty, rozpoznał że jednym z napastników był A. N. (2) (protokół okazania tablic poglądowych z 18 października 2000 r., k. 108 – 111 oraz protokół okazania z 19 października 2000 r., k. 124 – 125), który nie został wymieniony przez świadków M. R., T. W. (2) i R. Z.. Rozpoznanie to nie może jednakże nasuwać wątpliwości co do miarodajności depozycji obciążających oskarżonego albowiem Sąd Najwyższy wyrokiem z 30 września 2016 r., sygn. akt III KO 20/16 wznowił postępowanie w sprawie A. N. (2) i uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 19 października 2002 r. sygn. akt II AKa 282/02 i utrzymany w nim w mocy wyrok Sądu Okręgowego we Włocławku z 28 marca 2002 r. sygn. akt II K 161/01 skazujący A. N. (2) - właśnie w oparciu o rozpoznanie dokonane przez pokrzywdzonego - za wyżej wymieniony napad i na podstawie art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k. umorzył postępowanie wobec śmierci oskarżonego (...).

Przy omawianiu apelacji obrońcy oskarżonego T. K. wskazano, że T. W. (2) zeznając na rozprawie stwierdził, że w 2009 r. miał wypadek samochodowy, po którym leczył się psychiatrycznie, a nadto podał, iż zażywał narkotyki. Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłej psycholog, która w złożonej opinii nie dopatrzyła się, aby u T. W. (2) występowały defekty psychiczne mogące wpływać na zdolność postrzegania lub odtwarzania postrzeżeń. Biegła psycholog nie widziała też potrzeby przeprowadzenia konsultacji przez biegłego lekarza psychiatrę. Dlatego też postawiony w tym zakresie zarzut obrazy art. 192 § 2 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. jest chybiony.

W pkt 14 zaskarżonego wyroku przypisano oskarżonemu czyn z pkt XXIX aktu oskarżenia polegający na usiłowaniu dokonania rozboju z art. 280 § 1 k.k. przy czym czyn ten miał miejsce w nieustalonym dniu 2001 r. na ulicy (...) w Ł., a sprawcy posługujący się umundurowaniem i innymi akcesoriami policyjnymi pod pozorem kontroli drogowej, a następnie badania stanu trzeźwości zażądali opuszczenia przez kierowcę samochodu i udania się do samochodu V. (...) imitującego radiowóz policyjny, gdzie zamierzali użyć przemocy w celu jego obezwładnienia lecz celu tego nie osiągnęli z uwagi na odmowę opuszczenia pojazdu przez kierowcę. Obrońca w uzasadnieniu apelacji zwraca uwagę, że w wyżej wymienionym opisie nie określono marki zatrzymywanego samochodu, przewożonego nim ładunku, jego wartości oraz nie wskazano danych kierowcy. Powyższy czyn przypisano oskarżonemu na podstawie relacji T. W. (2). Bardziej precyzyjny opis zdarzenia nie był możliwy gdyż czyn zakończył się na etapie usiłowania i nie doszło do zaboru mienia. Świadek nie pamiętał przy tym marki samochodu ciężarowego. Dane zawarte w czynie przypisanym oskarżonemu, a mianowicie rok oraz dokładne określenie miejsce zdarzenia, a także wskazanie, że napad dotyczył kierowcy prowadzącego ciągnik siodłowy z naczepą, zaś sprawcy poruszali się samochodem V. (...), na tyle wyodrębniają przedmiotowe zdarzenie, że nie jest możliwe ponowne oskarżenie T. K. o ten sam czyn w innym postępowaniu. Sposób w jaki sformułowano zarzut z pkt XXXIX aktu oskarżenia w żadnej mierze nie uniemożliwił oskarżonemu korzystanie z prawa do obrony. Tak jak w przypadku innych przestępstw zarzuconych oskarżonemu miał on możliwość podważania dowodów go obciążających, wykazując, iż nie są one miarodajne.

Z wypowiedzi świadka T. W. (2) na rozprawie w dniu 28 listopada 2013 r. wynika, że podczas wyżej wymienionego zdarzenia bronią dysponował oskarżony A. W. (k. 101 097). W związku z tym, że podczas zatrzymania samochodu sprawcy nie posługiwali się bronią, badanie czy jeden z nich faktycznie posiadał broń, nie ma istotnego znaczenia. Należy zaznaczyć, że oskarżonemu zarzucono i przypisano usiłowanie rozboju, o którym mowa w art. 280 § 1 k.k.

W pkt. 15 zaskarżonego wyroku oskarżonego uznano za winnego czynu z art. 263 § 1 k.k. polegającego na posiadaniu od bliżej nieustalonej daty do 25 października 2000 r. bez wymagającego zezwolenia pistoletu maszynowego Skorpion. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku odniósł się do złożonych w zakresie powyższego czynu zeznań R. A., W. A. i J. W. (2), uznając że nie zasługują one na wiarę, a wywody poczynione w tej części są przekonywujące (str. 69 uzasadnienia). Jednocześnie Sąd Okręgowy uznał, że relacje oskarżonego nie mogą być miarodajne przy ustalaniu okresu w jakim oskarżony wyżej wymienioną broń posiadał oraz w odniesieniu do sposobu korzystania z tej broni i pozbycia się jej (str. 68 – 69 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Nie jest przy tym tak, że poza wyjaśnieniami oskarżonego i zeznaniami powyższych świadków Sąd I instancji nie dysponował innymi dowodami. Sąd ten powołał się na relacje M. R. i T. W. (2). Świadek T. W. (2) wyjaśnił, że oskarżony wchodząc do grupy dysponował Skorpionem (k. 3386 – 3392). Podobnie zeznał M. R. (k. 99587). Skoro z ustaleń poczynionych w sprawie wynikało, że oskarżony wchodząc do grupy dysponował wyżej wymienioną bronią, a pierwszego rozboju w ramach tej grupy dopuścił się

18 października 2000 r., to należało dokonać zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uściślenie, iż broń posiadał co najmniej od tego czasu. Nie było przy tym podstaw do korygowania wyroku zgodnie z wnioskiem obrońcy, że oskarżony bez wymaganego zezwolenia posiadał pistolet maszynowy Skorpion od 1998 r. do 2011 r.

Na str. 64 – 65 uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy wskazał jakiej treści wyjaśnienia złożył oskarżony A. W.. Zamieszczenie w tym miejscu wypowiedzi innego z oskarżonych, która dotyczyła I. Ł. oraz T. W. (2) i związana była z zabójstwem generała M. P. (2), nie miało wpływu na treść wyroku Sądu I instancji gdyż relacja ta nie była podstawą ustaleń faktycznych mających znaczenie dla zapadłego rozstrzygnięcia.

W odniesieniu do orzeczonych kar Sąd Apelacyjny zajął stanowisko w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

4.

#### Apelacja obrońcy oskarżonego A. K..

Apelacja ogranicza się do ogólnego stwierdzenia, że dokonana przez Sąd Okręgowy ocena zeznań świadków M. R., T. W. (2), R. Z., M. P. (1) jest dowolna. Skarżący podniósł przy tym, że M. R. przyznał się do zażywania środków odurzających co mogło zaburzyć zarówno postrzeganie zdarzeń, jak i odtwarzanie postrzeżeń, a zeznania pozostałych świadków uległy – jak to określił obrońca – „procesowej fluktuacji” w trakcie przewodu sądowego i wskazywali oni ogólnie, że oskarżony A. K. brał udział w napadach.

Fakt zażywania środków narkotycznych przez M. R. nie stanowi samodzielnej podstawy, do dyskwalifikacji jego relacji. Charakterystycznym jest, że wyjaśnienia i zeznania tego świadka znajdowały potwierdzenie w relacjach innych osób. Skarżący nie wykazał, które z wypowiedzi M. R. dotknięte są defektami tego rodzaju że winny być pozbawione wartości dowodowej. Przy ocenie depozycji M. R. nie można też pominąć, że zeznał on, iż narkotyki w postaci kokainy zażywał sporadycznie, głównie na imprezach (k. 99526). Stwierdził on też, że: „Nie pamiętam, czy zażywałem w trakcie napadów narkotyki. Nie wykluczam takiej możliwości, ale nie przypominam sobie” (k. 99584).

Zrozumiałym jest, że relacje składane przez świadków na rozprawie będą mniej szczegółowe niż w postępowaniu przygotowawczym z uwagi na upływ czasu od relacjonowanych zdarzeń. Osoby pomawiające oskarżonego uczestniczyły też w wielu zdarzeniach przebiegających w podobny sposób. Skoro zaś skarżący w apelacji nie odniósł się do konkretnych relacji świadków obciążających oskarżonego, zwalnia to Sąd Apelacyjny od przeprowadzania ich analizy, zwłaszcza że – o czym mowa we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia – ocena przeprowadzona w tym zakresie przez Sąd I instancji nie budzi zastrzeżeń. Z uwagi na dynamikę poszczególnych zdarzeń oraz to, że poza oskarżonym uczestniczyli w nich inni sprawcy zrozumiałym jest, że pokrzywdzeni nie byli w stanie rozpoznać oskarżonego.

Całkowicie chybiony jest zarzut dopuszczenia się przez Sąd Okręgowy obrazy art. 596 k.p.k., a mianowicie, że oskarżonego skazano za przestępstwa w odniesieniu do których nie uzyskano zgody państwa, z którego oskarżony został wydany polskim organom ścigania. W kwestii tego zarzutu skarżący nie zawarł żadnej bliższej argumentacji w uzasadnieniu apelacji. Tymczasem Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 15 stycznia 2014 r. sygn. akt VIII Kop 64/14 zwrócił się do (...) w W. w W. o wyrażenie zgody na ściganie oskarżonego za przestępstwa zarzucane mu w przedmiotowej sprawie (k. 102 033 – 102 052) i stosowną zgodę uzyskał (pismo z 29 maja 2014 r. k. 102 309 – 102 311). Oryginał dokumentu nadesłanego przez sąd (...) znajduje się w aktach VIII Kop 64/14. W przypadku jakichkolwiek wątpliwości w tym zakresie skarżący podczas postępowania przed Sądem I instancji miał możliwość złożenia wniosku o dołączenie akt powyższej sprawy, znajdujących się w VIII Wydziale Karnym Sądu Okręgowego w Warszawie.

W petitum apelacji skarżący podniósł, że zarzut dowolnej oceny materiału dowodowego odnosi się też do zeznań złożonych przez M. P. (1). M. P. (1) jest pokrzywdzonym, który był kierowcą samochodu V. i miał być zatrzymany przy użyciu metody „na kolec”, polegającej na rozrzucaaniu na drodze metalowych koleców celem przebicia opon (czyn z pkt XXXIV aktu oskarżenia, przypisany oskarżonemu w pkt 18 zaskarżonego wyroku). Świadek M. P. (1) zeznał, że

po najechaniu na kolce zjechał do zatoczki autobusowej, a po stwierdzeniu, że w opony ma wbite kolce nie zmienił kół lecz zawrócił do bazy (protokół przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym w dniu 15 grudnia 2010 r., k. 2860 – 2862 oraz na rozprawie k. 9696 – 9697). Zeznania te są kompatybilne z zeznaniami R. Z. (k. 3176 – 3182), a także z zeznaniami T. W. (2), który nie miał jakichkolwiek wątpliwości, że w zdarzeniu brał udział oskarżony A. K. (k. 3420 – 3421).

W odniesieniu do orzeczonych kar Sąd Apelacyjny zajął stanowisko w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

5.

Oskarżonym wymierzono następujące kary:

M. M. (1):

- za ciąg czynów z pkt 4 (osiem przestępstw z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. ) – 12 lat pozbawienia wolności,
- za ciąg czynów z pkt 5 (cztery przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. ) – 8 lat pozbawienia wolności,
- za przestępstwo z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (czyn z pkt 6) – 2 lata pozbawienia wolności,
- za przestępstwo z art. 13 § 1 k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (czyn z pkt 7) – 4 lata pozbawienia wolności,
- za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (czyn z pkt 8) – 4 lata pozbawienia wolności,
- za przestępstwo z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (czyn z pkt 9) – 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- karę łączną 12 lat pozbawienia wolności,

oskarżonemu T. K.:

- za ciąg czynów z pkt 11 (cztery przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. ) – 9 lat pozbawienia wolności;

oskarżonemu A. W.:

- za czyn z art. 258 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 kwietnia 2004 r. (czyn z pkt 12) – 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- za ciąg czynów z pkt 13 (jedno przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i jedno przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.) – 8 lat pozbawienia wolności,
- za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (czyn z pkt 14) – 4 lata pozbawienia wolności,
- za przestępstwo z art. 263 § 2 k.k. (czyn z pkt 15) – 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- karę łączną 8 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

oskarżonemu A. K.:

- za ciąg czynów z pkt 17 (osiem przestępstw z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i dwa przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.) – 13 lat pozbawienia wolności,



- za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. – 4 lata pozbawienia wolności,
- za ciąg czynów z pkt 19 (trzy przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.) – 7 lat pozbawienia wolności,
- karę łączną 14 lat pozbawienia wolności.

Ewentualnej korekty powyższych kar Sąd Apelacyjny mógłby dokonać jedynie w przypadku stwierdzenia, że są one rażąco niewspółmierne. Rażąca niewspółmierność kary o której mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k., przy czym nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - „rażąco” niewspółmierną, tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (Komentarz do Kodeksu postępowania karnego pod red. prof. hab. Zbigniewa Gostyńskiego, Dom Wydawniczy ABC, 1998, teza 22 do art. 438, str. 462 - 463, tom II).

Uwzględniając charakter czynów przepisanych oskarżonym, ich przebieg i rozmiar przestępczej działalności, nie można uznać, mając na uwadze wskazane wyżej kryteria, że orzeczone wobec oskarżonych kary jednostkowe oraz kary łączne są karami rażąco niewspółmiernymi.

## **II.**

Uwzględniając sytuację majątkową oskarżonych oraz wysokość orzeczonych kar Sąd Apelacyjny obciążył ich jedynie opłatą za postępowanie odwoławcze, zwalniając od ponoszenia pozostałych kosztów sądowych w tym zakresie (art. 624 § 1, art. 626 § 1, art. 634, art. 636 § 1 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 6, art. 8, art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych j.t. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).

O wynagrodzeniu dla obrońców z urzędu oskarżonych M. M. (1) i A. W. za postępowanie przed Sądem Apelacyjnym orzeczono na podstawie § 2, § 3, § 4 ust. 1 – 3, § 17 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2015.180) w zw. z § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016.1714).